

JAMES ROLLINS

KORUNA VĚČNÉHO SOUMRAKU

PROROCTVÍ SE PLNÍ, MĚSÍC PADÁ Z OBLOHY

Koruna věčného soumraku

Vyšlo také v tištěné verzi

James Rollins

Koruna věčného soumraku – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

KORUNA
VĚČNÉHO
SOUMRAKU

PÁD MĚSÍCE

JAMES ROLLINS

KORUNA VĚČNÉHO SOUMRAKU

PÁD MĚSÍCE

Přeložil Zdík Dušek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2022

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2021 James Czajkowski

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Starless Crown*

(First published by A Tor Book,

Tom Doherty Associates, USA, 2021) přeložil

© 2022 Zdík Dušek

Redakce textu: Jiří Pacek

Mapa: Soraya Corcoran

Ilustrace: Dana Fidler

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První vydání v českém jazyce

ISBN tištěné knihy: 978-80-7595-573-9

ISBN ePUB: 978-80-7595-574-6

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7595-575-3

ISBN PDF: 978-80-7595-576-0

TERRYMU BROOKSOVI,
jehož kreativita mě inspirovala
a jehož šlechetnost je jediným důvodem,
proč teď čtete tuto knihu

schody
obrá

Aglerolarpok

souostroví Eldgossi

zátoka
Varu

LEDOVÉ ZUBY

Tarlokové roviny

Obchodní
Přivoz

Amik

Kylom

Pilatuk

Řeznický
záliv

jezero
ratkrek

LYRISKÉ ÚTESY

Savik

ZIMOLIE

Chaluhové
moře

Azantie

zátoka
Slibu

Fiskur

MYRSKÉ
BAŽINY

TEMEPÁD

PĚST

Hálendijské království

Dalaládské

Eikur

Dvočata

Hilssa

závojiny

SEVERNÍ
KAMENNÝ
KRUH

Achálov

Kovadlov

Pazourkov

Křida

Solov

území
Guld'ghulu

Velký
Gras

Štítové
ostrovy

JIŽNÍ
KAMENNÝ
KRUH

M
R
I
W
O
I
C
S

Černý kámen

Život je plný děr a mezer.

*Ani za nejlepších časů není běh roků nikdy celistvým gobelínem s jednotlivými dny, měsíci a lety následujícími po sobě v dokonalé plynulosti, s barvami právě tak zářivými jako ve chvíli, kdy byly jejich nitě vetkány do celku. Části gobelínu místo toho stárnou a stírají se věkem. Jiné části se naopak roztahují a zvětšují s tím, jak si s nimi člověk dělá starosti, opakovaně se k nim vrací a tahá za některé nitky. Nejhorší ze všeho ale je, že se velké kusy gobelínu časem prodřou natolik, že již nejde poznat, co přesně zachycovaly. Paměť je nicméně nevyzpytatelný šejd-
díř: doplňuje mezery, látá trhliny a záplatuje díry, často příběhy, které nejsou pravdivé, jen nezbytné. Jsou přízří, již člověk potřebuje, aby vytvořil celek, s jakým dokáže žít.*

Ve svém vysokém věku na tom už nejsem nejlépe. Můj vlastní gobelín je na mnoha místech prožraný od molů. Blížím se stému roku života. Takže pokud si na vás nevzpomínám, neznamená to, že jsem na vás zanevřel. Jestliže si nevzpomínám na každou podrobnost tohoto dlouhého příběhu, neplyne z toho, že se daná věc neodehrála. Zde ve svém podkroví, kde píšu, mám náčrtky a kresby, které mě ukotvují v minulosti: nedovolují mi zapomenout a naopak mi připomínají muže, jímž jsem kdysi byl.

Začínám toto vyprávění s posledním ze svých mnoha deníků otevřeným téměř na poslední stránce. Pohled mi oplácí její tušový portrét, jako kdyby mě soudil a vyzýval. S pomocí popela jsem zachytil vlnu jejích vlasů, drť azurové ulity smísené s olejem mi umožnila ztvárnit její zářivé oči, na její rty jsem použil svou vlastní krev. Její úsměv vypadá smutně, jako kdybych ji zklamal. Její pohled je tvrdý a nemilosrdný. Líce má zružovělé sotva ovládaným vztekem.

Kdysi dávno jsem ji tak nakreslil podle paměti – neboť to bylo naposled, co jsem ji viděl.

Tu, jež měla podle věštby zničit svět.

A taky to udělala.

MINULOST

RODÍ VE ŠPÍNĚ a blátě.

Sedí v dřepu pod korunou pokřivené tupely zahalené mlhou a napíná svaly. Mohutný strom obalují a dusí liány, které mu stahují větve k bochánkům mechu a noří listy do kalné, pomalu plynoucí vody. Vedle ní se kroutí kmen široký jako kůň, jako kdyby se strom snažil uniknout ze zaplavené půdy.

Potí se a zrychleně oddechuje, nohy doširoka roztažené. Zvednutýma rukama pevně svírá liánu. Do dlaní se jí zabodávají trny, ale tahle bolest není ničím ve srovnání s posledním stahem, který ji roztáhne ještě víc a vytlačí dítě z jejího lůna. Ovládne výkřik, aby ji neslyšeli pronásledovatelé.

Přesto jí ze rtů unikne sten, vzhledem k chybějícímu jazyku neartikulovaný. Jako služebnici rozkoše v Azantii jí nikdy nedopřáli přepych v podobě řeči.

Po posledním stahu se uvolní. Dítě z ní vyklouzne do mokrého bláta. Pouští se liány. Trny jí rozřízly obě dlaně. Klesá na zem, s dítětem mezi stehny – stále je s ní spojené překroucenou a krvavou pupeční šňůrou.

Prerývaně vzlykne a zvedne stahovací nůž, který leží u kmene tupely. Ten nůž nepatří jí stejně jako krev, jež ho dosud poskvřňuje. Vtiskl jí ho do rukou její zachránce, muž, který porušil slib, aby jí pomohl uniknout z hradní věže. Pod napuštěným okem zimního slunce přepluli zátoku Slibu, pronásledovaní královou legií, a přistáli u zrádného pobřeží Mýru. Toto pobřeží není pevná linie, ale spíš zóna, kde se modré moře mísí s poloslanými vodami zaplaveného mangrovu. Když už člun nemohl proniknout hlouběji, zachránce ji poslal dál pěšky, zatímco sám s člunem zase odrazil, aby odvedl pronásledovatele jinam.

Teď je sama. Přerážne nožem tlustý pupečník a osvobozuje tak dítě od svého těla i minulosti. Domnívala se, že už je prázdná, ale znovu se jí křečovitě sevře břicho a ona s prudkým nádechem vidí, jak z ní vycházejí další tkáň a dopadají na novorozeně. V obavách, aby se dítě s prvním nádechem neutopilo, mu oře obličej. Novorozeně má pořád zavřené oči před drsným světem. Matčiny poraněné dlaně mu roztírají po tvářích další krev, ale i tak se objevují našpulené rtíky – jsou příliš modré, ve stínu vpadají téměř černé.

Dýchej, maličký...

Masíruje svoje dítě a modlí se.

Jedna její modlitba je vyslyšena, když se dítě poprvé nadechne a pohne – jen trochu, ale stačí to. S druhou modlitbou však neuspěla: porodila holčičku.

Ne...

Znovu bere do ruky nůž a přiloží ostří k hrdlu novorozence.

Takhle to bude lepší...

Ruka se jí chvěje. Skloní se a políbí čelo, které už se krabatí, jak se dítě připravuje na první pláč. Matka se modlí – jde o omluvu i vysvětlení zároveň. *Od-poutej se ode mě. Od mé minulosti. Od mé hanby. Od těch, kteří by tě odnesli.*

Než stačí cokoliv udělat, Matka Země ji potrestá za to, že si troufá odmítnout dar věnovaný jejímu lůnu. Znovu se jí sevře břicho a z rozkroku se jí vyřine horká krev. Bolest je zprvu ohnivě žhavá, ale brzy ji vystřídá děsivý chlad. A proud neustává, odnáší její život do bláta.

V šířící se rudé skvrně pozná pravdu.

Vyrůstala mezi služebnicemi rozkoše a asistovala porodním bábám u jiných dívek, které navzdory čajům z byliny levobočků otěhotněly. Během uplynulých dvaceti let viděla porody ve všech různých formách: některé radostné, jiné plné strachu, většinu odevzdaných. Ke všem patřily slzy, krev, výkaly, potřhaná tkáň. Někdy se děti rodily obráceně, některé byly poškozené čajem proti početí, případně pokusy matek ukončit jejich život ještě před porodem. Když byla velice mladá, měla to těm ženám za zlé. Tehdy nevěděla, co to obnáší, být dítětem narozeným pod knutou, které se nakonec zlomí pod svým páнем.

Nakonec se tvrdé lekce nevyhnuly ani jí.

Dívá se na nůž u dceřina hrdla.

Pod dítětem se šíří kaluž krve, jejíž pach láká mouchy a komáry. Matka hledí do očí novorozence, které se právě pomalu rozlepují, a celý okolní les ztichne jako v posvátné úctě. Umlknou i ptáci, takže se ozývá jen bzukot hmyzu, do něhož zazní nový zvuk. Těžkopádné šplíchání kdesi napravo.

Matka pohne chladnoucími svaly a otočí hlavu. I ten nepatrný pohyb stačí, aby se kolem ní temnota rozvířila rychleji. Z pomalého proudu v močálu vystupuje na břeh plazí monstrum. Do bahna se zatínají drápy, které posouvají celou délku zvířete s tlamou plnou ostrých zubů. Ačkoliv nemá oči, neomylně se blíží rákosím a mechem, přitahované její krví jako bodavý hmyz.

Ne...

Mateřský pud převáží hořké zkušenosti. Oddálí dceři ostří od hrdla a obrátí ho proti blížícímu se netvorovi, i když si uvědomuje, že mu jím neublíží o nic víc než bodnutí špendlíkem – pokud vůbec. Plaz je dvakrát delší a desetkrát těžší než ona. Matka vidí, jak je starý, podle hustého porostu smaragdových lišejníků na okrajích černých šupin ho odhaduje na stovky let.

Netvor navzdory věku zrychluje, slepý vůči noži i jeho zbytečnosti. Šíří kolem sebe pach mršín a poloslané vody. Lišejníky na jeho hřbetě i bocích ve stínu lesa matně září.

Matka stále klečí nad svým dítětem. Je příliš slabá, než aby se třeba jen postavila. Ruka s nožem se jí třese. Zorné pole se jí zužuje čím dál víc.

Připravuje se na konec, stejně jako se na něj připravovala během mnoha nocí v parfémem provoněné posteli svého pána. Její vlastní tělo jí nikdy nepatřilo.

Zaplaví ji zlost. I tento oheň jí byl v minulosti zakázán. V posledním okamžiku se ho chopí a ze zbytku sil zavřeští. Zavře oči a ječí – k nebi, na toho tvora, sama na sebe i na dítě, kterému nebude dopřáno žít.

A poprvé za celý život jí někdo opravdu uslyší.

Z oblohy k ní dolehne pronikavý skřek – nevnímá ho jen ušima, ale celým tělem. Zvuk jí proniká skrz kůži a je dost ostrý, aby dospěl až ke kostem. Z jeho síly se jí ježí chloupky. Otvírá oči a vidí toho plaza, jak se zastavuje sotva na délku natažené paže od ní. Vzápětí v panice otáčí svoje mohutné tělo, aby se vrátil do bezpečí černé vody.

Než ale stačí zmizet pod hladinou, větve nad její hlavou se rozletí, pod baldachýnem koruny se mihne stín a vrhá se na plaza. Srpovité drápy pronikají tvrdými šupinami a kosti se lámou pod nárazem tvora velkého jako žebříňák. Matku zasáhne úder kožnatých křídel a odhodí ji od dítěte.

Odletí až k pokroucenému kmeni a zhroutlí se do změti kořenů. Vleže na boku vidí, jak těžká křídla jediným máchnutím zvednou tvora zpátky do vzduchu. Plaziho dravce nese s sebou. V další vteřině ho drápy roztrhne na dvě poloviny a hodí jeho stovky let staré tělo zpátky do vody.

Okřídlený tvor přistane v bahně.

Otočí se k ní, takže ho umírající žena vidí v celé vražedné kráse. Kožnatá křídla drží zvednutá – na okrajích jsou natolik tenká, že jimi prosvítá sluneční světlo. Hlavu má skloněnou k zemi a velké, štětičkami zakončené uši se obrátí k ní. Dlouhé štěrbinové nozdr se rozevírají, jak do nich tvor nabírá vzduch. Zasyčí na ni a naježí chlupatý hřeben na krátkém krku a shrbených zádech.

Ví, co je to za tvora, všichni v Azantii je znají: postrach bažin, obávané mýrské netopýry, jedovaté obyvatele oblak zahalené sopečné hory zvané Pěst v centru zdejšího zaplaveného území. Vypráví se o nich mnoho příběhů, byť jen málokdo setkání s nimi přežil, aby o něm mohl podat svědectví. Žádnému lovcovi se nikdy nepodařilo ulovit tak plachou a nebezpečnou kořist. V hradních bestiářích neměli dokonce ani jejich kosti.

S hrdlem sevřeným děsem si prohlíží monstrem, jež před ní stojí.

Pohled jí oplácejí nemilosrdné oči studené jako černé dýmky. Zvíře nepřestává syčet a jí v reakci na zvuk, který nevnímá jen sluchem, naskakuje husí kůže. Cítí ten zvuk v zubech i v lebce, kde se jí rozlévá po povrchu mozku jako olejová skvrna po vodě. Ví, že ji tvor studuje pozorněji a do větší hloubky, než by dokázalo jakékoliv oko.

Netopýr výhrůžně poodhrne pysky a odhalí dlouhé tesáky, na nichž se leskne jed. Vykročí k ní – při chůzi se opírá o klouby křídel.

Ne, nejde k ní, ale k dítěti ležícímu na mokré zemi.

Novorozeně mává rukama i nohama, jako kdyby ho vítalo.

Matka se chce vrátit ke své dceři, aby ji bránila, ale přišla o nůž. Ne že by na tom záleželo. Nezbyvá jí ani dost síly, aby se plazila. Její tělo je stejně studené jako bahno, jež ji obklopuje. Teplé jsou jen slzy, které se jí řinou po tvářích. Ví, že nemůže nic udělat, a tak přijímá nevyhnutelné a hroubí se na kořeny stromu.

Obklopuje ji temnota.

Ještě než ji pohltí úplně, naposled se podívá na svoje dítě. Nepodařilo se jí sice dát své dceři život, ale věnovala jí věc, která je téměř stejně cenná.

Svobodu – byť kratičkou.

Z té myšlenky čerpá útěchu, zatímco okolní svět polykají stíny.

Novorozeně se však tak snadno utěšit nedá.

Matka ještě slyší první pláč svého dítěte, žádostivý a zlostný. Nemůže udělat vůbec nic, aby zastavila nářek nad životem ukončeným ještě dřív, než vůbec pořádně začal, a tak jen v duchu nabízí poslední, tvrdě vydřenou radu.

Je lepší zemřít svobodná, dcero.

1. ČÁST

DÍVKA SE ZASTŘENÝM ZRAKEM

*Kletba vždy vyrůstá z přání.
– přísloví z *Knihy El**

1

NYX SE KONEČKY PRSTŮ SNAŽILA pochopit hvězdy.

Byla téměř slepá, a tak se musela sklonit nad nízký stolec, aby dosáhla na planetostroj, k teplu bronzového slunce v centru složitěho astronomického mechanismu. Věděla, že koule o rozměrech konvice byla před ranní hodinou naplněna žhavými uhlíky, aby napodobily životodárné teplo Otce na nebi, který si v něm našel domov. Natáhla štíhlou dlaň k teplu a pečlivě odpočítávala pomalu se otáčející prstence, které představovaly dráhy vnitřních planet kolem Otce. U třetího se zastavila. Položila na prstenec špičku prstu a ucítila záchvěvy ozubených koleček, které jím otáčely. Slyšela cvakání, jak učitelka na opačné straně planetostroje točila kolem, aby přisunula jejich svět do Nyxiny vyčkávající ruky.

„Opatrně,“ varovala ji.

Přístroj byl čtyři sta let starý a jednalo se o jednu z nejcennějších pomůcek na škole. Říkalo se, že planetostroj ukradla z azantijského dvora první nejvyšší převorka a přinesla ho do Brayku, kde založila školu nazvanou Klášter. Jiní tvrdili, že přístroj nebyl ukraden, ale že ho převorka sama vyrobila s použitím znalostí a dovedností, jež přesahovaly schopnosti současných učitelů.

Každopádně...

„Hlavně to nerozbij, hlupačko,“ vyhrkl Byrd. Jeho poznámka vyvolala u ostatních studentů usazených v kruhu pod kupolí astronika hihňání.

Učitelka – mladá novicka sestra Rákosice – je napomenula, ať jsou zticha.

Nyx se zarděla. Její spolužáci mohli snadno pozorovat tanec koulí kolem bronzového slunce, ale ona ne. Pro ni se svět neustále nořil do mlžného oparu, v němž viděla pohyby jako přelévání stínů a předměty se daly rozeznat jen za nejjasnější sluneční záře jako rozmazané obrysy jiného odstínu než okolí. I barvy vnímaly její postižené oči jako tlumené a vybledlé. Nejhorší ale bylo, že uvnitř budov – jako teď – viděla jen tmu.

Potřebovala se věci dotýkat, aby jim porozuměla.

Zhluboka se nadechla a zpevnila prsty – do ruky jí přistála koule, která představovala jejich svět. Bronzový prstenec, k němuž byla připevněná, se dál otáčel, poháněný ozubenými kolečky. K tomu, aby udržela špičky prstů na kouli o rozměrech sevřené pěsti, musela obcházet stůl. Bronzové slunce zahřálo přivrácenou polovinu koule, zatímco věčně odvrácenou stranu tvořil studený kov.

„Už si umíš líp představit, že Matka neustále vzhlíží jednou tváří k Otci na

nebi?“ zeptala se sestra Rákosice. „Tváří, která věčně plane pod Jeho přísným, ale láskyplným pohledem.“

Nyx přikývla, aniž by přestala obcházet stůl a sledovat dráhu koule kolem slunce.

Sestra Rákosice oslovila Nyx i její spolužáky. „Opačné straně našeho světa je zároveň navěky odepřen Otcův žhavý pohled, takže zůstává ponořená ve věčné temnotě a říká se, že i sám vzduch je tam jako led.“

Nyx se neobtěžovala odpovídat – učitelka právě popsala věc, která byla naprosto zjevná – a místo toho dál věnovala pozornost kouli Urthu, která dokončovala oběh kolem slunce.

„Proto žijeme v Koruně,“ pokračovala sestra, „pásu, který leží na hranici mezi sežehnutou krajinou na jedné straně Urthu a věčně zamrzlou zemí na druhé.“

Nyx přejela prstem po pásu na pomezí obou polokoulí, od severu k jihu a zase zpátky. Koruna Urthu představovala jediné obyvatelné území, kde mohli žít lidé, zvířata i rostliny. Ne že by se nevyprávělo o tom, co leží za hranicemi Koruny, děsivé příběhy – mnohé z nich rouhavé – o vražedných územích, zmrzlých na jedné a spálených na druhé straně.

Sestra Rákosice přestala otáčet kolem a tanec planet se zastavil. „Když teď Nyx mohla prozkoumat planetostroj, dokáže mi někdo říct, proč Matka Země neustále hledí k Otcí na nebi, aniž by se někdy odvrátila?“

Nyx zůstávala stát na místě a prsty nechávala položené na zahřáté polokouli.

Na učitelčinu otázku odpověděla Kindjal – ocitovala z textu, který si měli prostudovat v uplynulém týdnu: „Ona i náš svět jsou navěky uvězněny ve ztvrdlém jantaru prázdnoty a nemohou se otočit.“

„Velmi dobře,“ pochválila ji sestra Rákosice vlídně.

Nyx téměř vnímala Kindjalino uspokojení. Kindjal byla dvojče Byrda a dcera velestarosty Fiskuru, největšího města na severním pobřeží Mýru. I když město leželo ve vzdálenosti celodenní plavby odtud, obě děti si mezi studenty užívaly vůdčí postavení: těm, kteří jim lichotili, nabízely přízeň, zatímco všem ostatním se vysmívaly. Často se přitom uchylovaly i k fyzickému násilí.

Možná právě proto se Nyx ozvala s námitkou. „Urth ale není uvězněný v jantaru,“ zahučela směrem k planetostroji, s prsty stále položenými na teplé straně koule. Hrozně nerada k sobě přitahovala pozornost – nejradši by se vrátila do svého kouta v zadní části třídy, ale odmítala popírat, co odhalily její prsty. „Otáčí se.“

Byrd přispěchal sestře na pomoc a výsměšně zavrčel: „I když jsi slepá, každý hlupák přece pozná, že je Matka pořád obrácená k Otcí jednou tváří. Urth se nikdy neodvrátí.“

„To je skutečně nezměnitelná pravda,“ potvrdila sestra Rákosice. „Zatímco Otec plane na nebi, Matka neustále s láskou a vděkem hledí k Jeho majestátu.“

„Ale Urth se otáčí,“ trvala na svém Nyx s rostoucím podrážděním.

Byla sice téměř slepá, ale zavřela oči a v duchu si představila planetostroj. Představila si dráhu koule kolem bronzového slunce a vybavila si drobounké cvakání pod špičkami prstů, když sledovala její oběh. Cítila, jak se jí otáčí pod rukou.

Pokusila se to vysvětlit. „Musí se otáčet. Aby Matka zůstávala otočená k Otcí, Urth se při každém oběhu musí jednou otočit kolem své osy. Jedna pomalá otočka každý rok. To je jediný způsob, jak může jedna strana Urthu neustále žhnout pod pohledem slunce.“

Kindjal se ušklíbala. „Není divu, že ji matka odhodila. Je příliš hloupá, než aby chápala ty nejprostší pravdy.“

„Ale ona má pravdu,“ ozval se za nimi hlas ze dveří do kupole astronika.

Nyx ztuhla a přenesla zastřený pohled ke světlé skvrně otevřených dveří. Na prahu rozeznávala tmavší stín, ale nepotřebovala zrak, aby věděla, kdo tam stojí. Poznala ten pevný hlas, momentálně podbarvený náznakem pobavení.

„Převorko Ghyle,“ řekla sestra Rákosice. „Jaká čest. Připojte se k nám, prosím.“

Stín se přesunul ze světla – to představená zdejší školy vešla do místnosti. „Nejmladší z vás podle všeho právě prokázala, že vhléd do věcí není nutně spojen se zrakem.“

„Ale vždyť...“ začala sestra Rákosice.

„Ano, vždyť,“ přerušila ji převorka Ghyle. „Jde o astronomickou znalost, která je obvykle vyhrazena studentům prvních ročníků alchymie. Ne pro sedmou třídu základní školy. I tak má mnoho studentů alchymie potíže vidět to, co je všem na očích.“

Zaševelení kůže o kámen upozornilo Nyx, že převorka přistoupila k planetostroji.

Nyx konečně spustila prsty z modelu světa, narovnal se a sklonila hlavu.

„Vyzkoušíme, co dalšího tato mladá žena, která má za sebou pouhých čtrnáct zim, zjistí z dnešní lekce.“ Převorka položila Nyx prst pod bradu a zvedla jí hlavu. „Povíš mi, proč obyvatelé severní Koruny prožívají roční období od mrazivé zimy po letní teplo, i když je Urth neustále otočený ke slunci jednou stranou?“

Nyx musela dvakrát naprázdno polknout, aby dokázala promluvit. „Tím... tím nám připomíná Otcův dar Matce, abychom lépe ocenili Jeho laskavost, s níž nám umožnil žít v Koruně, v bezpečné zemi mezi spalující září a ledovou smrtí. Během každého roku nám dává ochutnat horko i chlad.“

Převorka vzdychla. „Ano, velmi dobře. Přesně jak vám Hieromnich Plakk vtoukl do hlav.“ Zvedla jí hlavu ještě výš, jako kdyby Nyx pozorně hleděla do obličeje. „Ale co ti říká planetostroj?“

Nyx o krok couvla. Navzdory slabému zraku už nedokázala unést plnou tíhu Ghylina pohledu. Vrátila se k planetostroji a znovu si představila dráhu Urthu kolem modelu slunce rozpáleného žhavým uhlím. Cítila, jak při oběhu teplo od slunce sílilo a naopak sláblo.

„Dráha Urthu kolem slunce není dokonale kruhová,“ řekla nahlas. „Spíš oválná.“
„Takovému tvaru se říká elipsa.“

Nyx přikývla a vrhla převorčíným směrem zvědavý pohled. „Když je Urth nejdál od slunce, nejdál od zdroje tepla, neprožíváme tady zimu?“

„To není špatný odhad. Tak by ti to možná tvrdili i někteří z nejmávanějších alchymistů. Ale nemýlili by se o nic méně než Hieromnich Plakk.“

„Tak proč?“ Nyx nedokázala ovládnout zvědavost.

„Co kdybych ti pověděla, že když tady v severní části Koruny prožíváme *tmavé* zimy, kraje daleko na jihu si užívají *jasného* léta?“

„Opravdu?“ podivila se Nyx. „Současně?“

„Přesně tak.“

Nyx nakrabatila čelo – znělo to jako nesmysl. Přesto vycítila, že jí převorka něco naznačuje zdůrazněnými slovy.

Tmavý a jasný.

„Uvažovala jsi někdy,“ pokračovala Ghyle, „proč během zimy zůstává Otec na obloze níž než v létě? Proč slunce nikdy nezmizí, ale během roku opisuje na nebi malý kruh?“

Nyx nepatrně zavrtěla hlavou a ukázala si na oči. Takové drobnosti si nemohla všimnout.

Převorka se dotkla jejího ramene. „No jistě, omlouvám se. Ale ujišťuji tě, že je to pravda. Dokážeš ze svého studia planetostroje odhadnout proč?“

Nyx se obrátila k bronzovým prstencům nad stolem. Uvědomovala si, že jde o zkoušku. Téměř cítila, jak se do ní vpaluje převorčín pohled. Zhluboka se nadechla, rozhodnutá nezklamat představenou jejich školy. Natáhla ruku k planetostroji. „Smím?“

„Samozřejmě.“

Nyx se znovu soustředila na teplé slunce a tápavě se přesunula ke třetímu prstenci. Jakmile našla připevněnou kouli, pozorně prozkoumala její tvar stejně jako drobnou kuličku měsíce obíhajícího na vlastním prstenci kolem Urthu. Všimla si zejména toho, jak je koule Urthu připojená k prstenci své dráhy.

„Sestro Rákosice, naši mladé studentce by možná pomohlo, kdybyste všechno znovu rozhýbala,“ navrhla Ghyle.

Zašustila látka, zacvakal složitý mechanismus stroje a prstence se opět daly do pohybu. Nyx sledovala, jak se Urth při svém oběhu kolem slunce pomalu otáčí. Snažila se pochopit, jak může být v jižních krajích víc světla a zároveň na severu méně. Vtom se jí od špiček prstů rozšířilo porozumění. Jehla, na níž se Urth otáčel, nebyla dokonale svislá, ale mírně se odkláněla od slunce.

Mohla by to být odpověď?

Sílila v ní jistota.

Promluvila, aniž by přestala obcházet slunce. „Když se Urth otáčí, jeho osa

nesměřuje shora dolů, ale je trochu nakloněná. Proto se jistou dobu horní polovina světa přiklání ke slunci.“

„A způsobuje severní léto plné světla,“ potvrdila převorka.

„Zároveň s tím je spodní polovina odkloněná.“

„Což odpovídá temnější zimě v jižních oblastech Koruny.“

Nyx se k ní ohromeně otočila. „Takže za roční období může to, že se Urth otáčí nakřivo a střídavě přiklání a odklání jednu stranu ke slunci a od slunce?“

Mezi spolužáky to zašumělo. Některé hlasy zněly rozrušeně, jiné nevěřicně. Aspoň se jí ale Byrd neodvážil v přítomnosti převorky vysmát.

I tak Nyx vnímala, že se znovu červená.

Vtom ucítila na rameni ruku, která ji konejšivě stiskla.

Nyx dotyk polekal a ucukla před ním. Nesnášela nečekané dotyky. Mnozí chlapi – dokonce i některé dívky – ji v poslední době chytali a krutě štípali do citlivých a intimních míst. Nikdy nemohla nikoho označit za viníka. Ne že by často nevěděla, kdo to byl. Zejména Byrd, který vždycky páchl potem a zkaženým kvasinkovým dechem od piva, jež mu potají posílal otec z Fiskuru.

„Omlouvám se...“, řekla převorka tiše. Zjevně si všimla Nyxiny vyděšené reakce.

Nyx se snažila ovládnout, ale jeden prst se jí zahákl za prstenec Urthu a zahanbení se proměnilo v paniku. Pokusila se ho vyprostit, ale otočila prstem špatným směrem. Ozvalo se kovové cvaknutí následované prudkým nadechnutím sestry Rákosice. Nyx se osvobodila a přitiskla si pěst k prsům.

Něco jí cinklo o kamennou podlahu u nohou.

„Ona to rozbila!“ vyhrkl Byrd, ale tentokrát v jeho hlase neznělo opovržení, jen šok.

Někdo popadl Nyx za loket a strhl ji zpátky, až klopýtla a padla na kolena.

„Cos to provedla, ty nešiko?“ Sestra Rákosice ji nepouštěla. „Za to tě dám zmrskat.“

„Ne, to nedáte,“ zasáhla převorka Ghyle. „Byla to nehoda. Nehoda, za kterou můžu stejnou měrou já, protože jsem ji polekala. Dala byste mě taky svázat a zbičovat, sestro Rákosice?“

„To bych nikdy...“

„Tak nebude trpět ani to dítě. Nechte ji být.“

Ruka, která svírala dívčin loket, ji pustila, ale ještě předtím jí zaryla prsty do kůže. Význam toho gesta byl naprosto jasný. Tohle ještě neskončilo. Sestra Rákosice jí mlčky slibovala trest za to, jak ji Nyx zahanbila před studenty i před převorkou.

Zašustilo převorčino roucho a její hlas se ozval od země. „Vidíte? Jenom se uvolnil měsíc Urthu.“ Nyx si představila, jak převorka sbírá bronzovou kuličku z podlahy. „Dá se snadno vrátit na původní místo a opravit.“

Nyx se zvedla na nohy. Tváře jí hořely a měla pláč na krajíčku.

„Sestro Rákosice, možná bude nejlepší, když dnešní hodinu ukončíte. Myslím, že vaši sedmáci měli na jedno dopoledne nebeského vzrušení víc než dost.“

Ještě než sestra Rákosice propustila třídu na oběd, Nyx vyrazila s usazenými očima k zářivé skvrně dveří. Nikdo se jí nepokusil zastavit – snad se báli, že její ponížení a hanba ulpí i na nich. Ve spěchu nechala v místnosti svoji jilmovou hůl, která jí pomáhala při pohybu po schodech. Nechtěla se však pro ni vrátit a místo toho vyběhla na sluneční světlo a do stínů letního dne.

ZATÍMCO OSTATNÍ MÍŘILI do hlavní síně své koleje, kde na ně čekal studený oběd, Nyx odpěchala opačným směrem. Neměla na jídlo ani pomyšlení. Místo toho dospěla k jednomu ze čtyř schodišť, která vedla ze sedmého stupně k šestému, kde šestáci už taky nejspíš jedli ve své koleji.

Přestože se svět kolem ní skládal jen ze stínů na zářivém pozadí, nezpomalovala. I bez hole se pohybovala rychle. Prožila uvnitř stěn Kláštera polovinu života, takže znala všechna zákoutí. Počet schodů, zatáček i stupínků měla vrytý do paměti a mohla se po škole pohybovat relativně lehce. Podvědomě nepřestávala počítat a tu a tam instinktivně zvedala ruku – k vytesanému překladu, k dřevěné tyči stánku, ke kamennému pilíři určenému k bičování –, aby si ověřila svoji polohu.

Při sestupu po jednotlivých stupních si představila celý Klášter, který vyrůstal jako terasovitý kopec z bažin Mýru. U základny dosahovala škola šířky celé míle a stála na sopečné hornině, jež představovala jedno ze vzácných pevných míst v mokřadech a zaplavených lesích. Jednalo se o druhou nejstarší školu v království Hálendie – nejstarší stála na předměstí metropole Azantie –, ale vzhledem ke své odlehlosti byla stále považována za nejdrsnější a nejmávanější. Děti tu trávily plných devět let, přičemž začínaly na nejnižším stupni, kde se učili žáci prvního ročníku. Do vyššího ročníku postoupili vždy jen někteří, takže se třídy postupně zmenšovaly v souladu se zmenšujícími se stupni školy. Ti, kteří nepostoupili, byli s hanbou odesláni zpátky ke svým rodinám, ale to nebránilo tomu, aby sem připlouvali studenti z celé Koruny, protože ty, kterým se podařilo dostoupat až na devátý, vrcholný stupeň, čekala úcta a význačné postavení – pokračovali buď na jednu z hrstky alchymistických akademií, kde pronikali do hlubších tajemství světa, nebo vstoupili do jednoho z náboženských řádů, kde je čekalo vysvěcení na nejvyšší posty.

Když Nyx dospěla na třetí stupeň, ohlédla se k vrcholu školy. Plály tam dva ohně, dostatečně jasné, aby je viděla i ona. Jedna hranice dýmala alchymistickými mystérii, druhá chrlila oblaky posvátného kadidla. Říkalo se, že tvar a ohně kláštera napodobují sopečný vrchol ve středu Mýru, horu Pěst zahalenou do věčného oparu. Kouř stoupající z vrcholu školy kromě toho udržoval v uctivé vzdálenosti obyvatele jeskyní v sopečných svazích – mýrské netopýry. I tak v zimním šeru nízké mraky občas rozvířila černá křídla a vzduch profaly skřeky, při nichž se žáci prvního a druhého ročníku vyděšeně krčili a volali po útěše bratrů a sester, kteří je učili – dokud nevyrostli dost na to, aby se tuto hrozbu naučili ignorovat.

Nyx nemohla říct, že by totéž platilo i pro ni. Ještě v jejím věku se jí z loveckých skřeků netopýrů rozbušilo srdce a cítila palčivou bolest v hlavě. A když byla mladší – prvním rokem na škole –, zmocňovala se jí hrůza, z níž ztrácela vědomí. Teď se nicméně neměla čeho bát. Byla polovina léta a obrovští netopýři – ať už kvůli jasnému světlu, nebo horku – se nepřibližovali k okrajům bažiny, ale zůstávali poblíž svých temných doupat.

Když konečně seběhla na nejnižší stupeň školy, hanba a rozpaky se zmírnily do podoby tupé bolesti v hrudi. Promnula si pohmožděný loket, který jí připomínal, že ji nemine trest.

Teď ale chtěla útěchu a zamířila k jedinému místu, kde ji mohla najít. Vyšla ze školních bran k obchodnímu městečku Brayk. Chatrná osada se rozkládala těsně u hradeb Kláštera. Brayk zajišťoval škole výživu, zásoby a údržbu. Každé ráno nahoru proudily potraviny i další věci, spolu s lidmi, kteří tu sloužili jako pokojské, sluhové, uklízečky a kuchaři. Nyx to dříve považovala i za svůj osud – sama sem v šesti letech nastoupila jako služebná.

Ve vesnici se pohybovala se stejnou jistotou. Nejenže počítala kroky v křivolakých uličkách, ale taky napínala uši, aby zaslechla pravidelné bušení kladiv z Kovářské ulice po své levici. Neustávající břinkot jí pomáhal v orientaci. Cítila i kouř a opojná koření z trhů, kde se pod poledním sluncem smažili ryby a úhoři. Když se přiblížila k okraji Brayku, vnímala, jak se jí na kůži lepí vlhký vzduch. Kamenné a omítnuté budovy soustředěné kolem hradeb školy zde nahradily skromnější příbytky a skladiště s dřevěnými stěnami a doškovými střechami.

Pokračovala stále dál, dokud její svět nevyplnil nový vjem. Jednalo se o těžký pach promočených chlupů, nasládlých výkalů, udusaného bahna a sirnatého říhání. S tím, jak se do něj nořila hlouběji, cítila, jak její obavy opadají.

Tady byl její domov.

Její příchod nezůstal bez povšimnutí. Přivítal ji dunivý řev následovaný dalším a dalším. Ozvalo se šplíchání, které se rychle blížilo.

Udělala ještě pár kroků, dokud nenahmatala kamenný plot výběhu buvolounů na okraji močálu. Mířil k ní těžký dusot doprovázený tišším frkáním a naříkavým bučením, jako kdyby si těžkotonážní zvířata kladla za vinu její dlouhou nepřítomnost. Nyx zvedla ruku a k dlani se jí přitiskl vlhký čenich pokrytý hlenem. Zvíře se jí jemně otíralo o prsty a lísal se k nim. Podle rozměrů i tvaru čenichu okamžitě poznala, kdo to je – znala ho stejně dobře jako vesnici a školu.

„Taky tě ráda vidím, Gramblebucku.“

Zvedla ruku ještě výš a zabořila prsty do husté splepené srsti mezi pahýlovitými rohy, dokud nehty nenahmatala kůži. Podrbala ho, přesně jak se mu vždycky líbilo, a vysloužila si spokojený závan horkého vzduchu na prsou. Gramblebuck byl nejstarší ze stáda, téměř stoletý. Teď už jen zřídka tahal močálem smykočlun,

ale zůstával králem buvolounů. Většina z chundelatého stáda odvozovala původ právě od něj.

Nyx zvedla obě ruce a chytila ho za rohy. I když měl skloněnou hlavu, musela si stoupnout na špičky, aby na ně dosáhla. Stáhla buvolounovu hlavu ke své – jeho temeno dosahovalo šířky jejího těla. Vdechla jeho vlhké pižmo a opřela se o jeho teplý trup.

„Taky se mi po tobě stýskalo,“ zašeptala.

Odpověděl zabručáním a zaklonil krátký krk, aby se ji pokusil zvednout.

Nyx se zasmála a pustila jeho rohy, než se jí odlepily nohy od země. „Nemám čas, abych se na tobě projela. Možná o letních prázdninách.“

I když už Gramblebuck netahal smykočlun, pořád se rád potuloval po bažině. Nyx strávila mnoho dní na jeho širokém hřbetě procházkami mokřadem. Dlouhé nohy a široká kopyta mu umožňovaly snadný pohyb bahnem i mělkou vodou a jeho rozměry i zahnuté kly zase odrazovaly všechny dravce, kteří by se snad chtěli přiblížit.

Pohládila ho po čenichu. „Brzy. Slibuju.“

Vykročila podél plotu a přejížděla prsty po sloupkách. Doufala, že svůj slib bude moct splnit. Z druhé strany k plotu přišli další buvolouni, kteří taky stáli o její pozornost. Nyx většinu z nich poznávala – podle dotyku a pachu –, ale měla jen málo času. Zvony ji brzy povolají zpátky a ona se bude muset vrátit na výuku.

Pospíchala k rohu stoakrového výběhu, kde stál domek. Základy měl ukotvené v kamenném břehu, ale částečně se rozkládal i na masivním molu, které se táhlo na čtvrt míle do bažiny. Stěny stavení tvořily kameny podobně jako plot výběhu, střechu měl doškovou jako okolní chalupy. Kamenný komín mířil k nebi, kde jas slunce zmírňovaly stíny nízkých oblaků putujících bez přestání k východu a dopravujících mrazivý vzduch temné strany ke žhavému žáru osvětlené poloviny světa.

Nyx došla k bytelným dveřím, zvedla železnou závoru a vstoupila dovnitř, aniž by zaklepala nebo zavolala. Jakmile se ocitla v hlubším stínu, svět se rozplynul, ale neznepokojilo ji to. Jako kdyby se zabalila do teplé, známé deky. Okamžitě ucítila směs vůní, které znamenaly domov: stará vlna, olejovité leštidlo na dřevo, dým z dohasínajících uhlíků, tající včelí vosk malých svíček na domácím oltáři v koutě. Všechno podbarvoval závan siláže ze dvou kamenných sil postavených po obou stranách mola.

Uslyšela šramot nohou a vrzání vlny, které se ozvaly od červené záře krbu. Vzápětí je doplnil hlas, který se pobaveně zeptal: „Zase jsi v průšvihů? Chodíš snad v poslední době domů z nějakýho jinýho důvodu? A kde máš hůl?“

Nyx svěsila hlavu a zahleděla se na svoje prázdné ruce. Chtěla nad otcovými slovy mávnout rukou, ale nemohla.

Káravý tón zmírnil tichý smích. „Pojď se posadit a pověz mi o tom.“

NYX ZÁDY K OHNI dokončila svou litanii dopoledních příkoří a obav. Ulevilo se jí už tím, že o nich měla komu říct.

Její otec celou dobu mlčky seděl a bafal z dýmky s hadím kořenem. Léčivé účinky kouře mu pomáhaly proti bolestem kloubů, ale Nyx tušila, že otec nemlčí, protože by ho trápily bolesti, ale protože jí chce dopřát čas, aby si mohla nerušeně postěžovat.

Dlouhým výdechem dala najevo, že skončila.

Otec znovu potáhl z dýmky a vyfoukl oblak hořkého kouře. „Takže to shrnu. Šláplas na kuří oko tý jeptišce, co tě učí v posledním čtvrtletí.“

Nyx si promnula modřinu od kostnatých prstů sestry Rákosice a přikývla.

„Ale taky jsi udělala dojem na převorku celý školy. Hádám, že to není žádná maličkost.“

„Nejspíš se ke mně jenom zachovala vlídně. A moje nemotornost taky ničemu nepomohla. Zvlášť když jsem rozbila drahocenný školní planetostroj.“

„Na tom nezáleží. Rozbitý věci se daj dycky spravit. Celkově vzato bych řek, že jsi toho za jedno dopoledne dokázala dost. Za další oběh měsíce doděláš sedmej ročník a pak ti zbude už jenom osmá třída před posledním výběrem na nejvyšší stupeň. Připadá mi, že za takový situace je dobrej dojem na samotnou převorku důležitější než nakrknutí jedny jeptišky – navíc jeptišky, která tě stejně brzy přestane učit.“

Jeho slova aspoň trochu zmírnila její obavy. *Možná má pravdu. Cestou k sedmému stupni už každopádně překonala horší překážky. A teď jsem tak blízko vrcholu...* Potlačila nadějně myšlenky, aby jimi – byť pronesenými jen v duchu – nic nezakřikla.

Otec jako kdyby poznal, na co Nyx myslí. „Vzpomeň si, jak jsi začínala,“ řekl. „Jako půlroční škvrně na plovoucím voru z močálovce. Nebejt toho, že tě bolelo břicho, ani bysme tě neslyšeli. Gramblebuck by táhnul muj smykočlun dál.“

Nyx se pokusila o úsměv. Vyprávění o tom, jak ji našli v močálu, přinášelo otci radost. Měl dva silné syny po dvacítce, kteří se starali o výběh a jezdili se smykočlunem, ale žena mu zemřela při porodu holčičky, takže v jediný den ztratil manželku i dceru. Objev Nyx v bažině bral jako dar od Matky, zejména vzhledem k tomu, že nikde nebyla jediná stopa po tom, kdo tam plačící a nahé dítě nechal. Na křehkých rostlinách močálovce nebylo vidět žádné otisky, dokonce ani na jemných kvítcích, které pokrývaly povrch plovoucího voru. Jako kdyby ji tam někdo snesl z nebes jako odměnu pro oddaného a tvrdě pracujícího obyvatele bažin.

Byť ale tento často vyprávěný příběh byl pro jejího otce zdrojem hrdosti, jí přinášel i nepřijemnou příměs hanby a zlosti. Její matka – možná oba rodiče – ji nechali v močálu napospas smrti, možná protože se narodila s postižením: se zastřenýma, namodralé bílýma očima.

„Dycky jsem tě měl moc rád,“ pokračoval otec další pravdou. „I kdyby tě nevybrali mezi prvňáky do kláštera. Měl jsem pocit, že mi snad pukne srdce radostí, když jsem slyšel, že jsi složila zkoušku.“

„To byla náhoda,“ zamumlala.

Vykašlal oblak dýmu. „To neříkej. V životě nic není náhoda. Bylo to znamení, že se na tebe Matka usmívá.“

Nyx nebyla tak pobožná jako on, ale věděla, že nemá smysl odporovat.

Tehdy pracovala ve škole jako služka. Měla za úkol prát prádlo a uklízet. Právě stírala podlahu v jedné zkušební místnosti, když zakopla o hromádku dílků – některých kovových, jiných dřevěných –, která ležela na zemi. V obavě, že mohly být důležité, je posbírala a položila na nedaleký stůl. Pak ji však přemohla zvědavost. Když je skládala na stůl, začala zkoušet, jak do sebe různé tvary zapadají. Tak ostatně zkoumala podstatnou část světa kolem sebe, tehdy stejně jako teď: citlivými konečky prstů. Nikdo nebyl poblíž a ona úplně zapomněla na čas, ale nakonec poskládala dílky do jemně propracované stavby s věžemi a zubatými hradbami ve tvaru šesticípé hvězdy kolem hradu uprostřed.

Natolik se soustředila na svoji činnost, že si vůbec nevšimla lidí, kteří ji mezi tím obstoupili. Teprve když stavbu dokončila a narovнала se, uslyšela, jak se díváci prudce nadechují.

Vzpomínala si, jak se jedna jeptiška ptala druhé: „Jak dlouho tu je?“

Zazněla odpověď: „Odešla jsem, když se tu objevila s mopem a kbelíkem. To bylo před necelým zazvoněním.“

„Ona postavila pevnost Azantia za tak krátkou dobu? Dáváme na to uchazečům celý den a většina neuspěje.“

„Přisahám, že je to, jak říkám.“

Někdo ji vzal za bradu a otočil její obličej k sobě. „A podívejte se na modrý zákal v jejích očích. Je skoro slepá.“

Tak ji přijali mezi žáky prvního ročníku – nastoupila do školy o rok dřív než všichni ostatní. Z Brayku směla do této školy chodit jen hrstka dětí a žádné nevystoupalo výš než na třetí stupeň. Potají byla na svůj úspěch hrdá, ale nebylo jednoduché zůstat spokojená. S tím, jak stoupala po jednotlivých stupních se stále stejnými, ubývajícími spolužáky, ostatní jí nikdy nedovolili zapomenout na její nízký původ. Posmívali se jí kvůli pachu siláže, který z ní byl cítit. Dobírali si jí kvůli tomu, že neměla vybrané šaty a způsoby. A kromě toho tu byl její slabý zrak, stěna stínů, která ji neustále oddělovala od ostatních.

I tak ji otcova radost utěšovala – i kvůli němu a jeho spokojenosti pokračovala ve studiu. Kromě toho ji těšilo, že se dozvídá nové věci o světě. Jako kdyby vycházela z temného sklepa do jasného letního dne. Stíny zůstávaly – tajemství, jež bylo stále třeba odhalit –, ale každým rokem se část temnoty rozplynula. Zvě-

davost, s níž poskládala dílky ve zkušební místnosti, ji neopouštěla, naopak s každým dosaženým stupněm rostla.

„Dostaneš se do devátýho ročníku,“ řekl otec. „Vím to.“

Načerpala jeho důvěru do srdce a podržela ji tam. Napne všechny síly, aby se jí to podařilo.

Už jenom kvůli němu.

Z výšky Kláštera k ní dolehlo zvonění. Svolávací zvon. Před dalším zazvoněním musela být na odpoledních hodinách. Neměla moc času.

Zvon slyšel i její otec. „Radši běž, děvenko.“

Nyx vstala a vzala ho za ruku – pod tenkou kůží cítila šlachovité svaly a silné kosti. Sklonila se k němu a políbila ho – našla jeho vousatou tvář se stejnou jistotou, s níž včela najde plástev.

„Až to půjde, zase tě přijdu navštívit,“ řekla a vzpomněla si, že totéž před chvílí slíbila Gramblebuckovi. Hodlala splnit slovo.

„Buď hodná,“ řekl otec. „A nezapomeň, že tě Matka pořád chrání.“

Cestou ze dveří se usmála nad jeho neskonalou vírou v ni i v Matku Zemi. Modlila se, aby se nepletl – ani v jednom případě.

3

NYX VĚDĚLA, že ji tlačí čas, a tak se rychle vracela stejnou cestou, kterou předtím šla domů. Teď nicméně držela náhradní hůl z mládí, obouchanou a posetou důlky od dlouhého používání. Byla i o něco kratší než ta novější, kterou nechala v astroniku. I tak měla pocit, jako kdyby šla se starým kamarádem. Držela ji před sebou: i když znala cestu dobře, hůl jí pomáhala dodávat jistotu.

Ještě přidala do kroku. Nebylo by dobré, kdyby přišla pozdě, obzvlášť po dnešním dopoledni. Prošla školní branou a začala vybíhat do jednotlivých stupňů. Na sedmý dorazila bez dechu, ale stihla to před druhým zazvoněním Svolávacího zvonu.

S úlevou vykročila doleva, pryč od ostudy, kterou si udělala v kupoli astronika. Pro hůl si hodlala zajít později, až ji nikdo neuvidí. Každé dopoledne studovali světské záležitosti: aritmetické hádanky, pitvy, využití rovnováh a měr. Dopoledne trávili studiem dějin, náboženských řádů a textů předků.

Nyx měla raději dopoledne, zejména kvůli dopolednímu objemu čtení. Měla sice citlivé prsty, ale ne natolik, aby jimi dokázala číst inkoust vtačený do posvátných knih. Proto dostala přiděleného mladého pomocníka Jace. Jaceovi se nepodařilo postoupit z pátého ročníku, ale místo aby ho odeslali domů, nabídli mu místo ve školním skriptoriu, kde měl především opisovat různé texty, ale zároveň sloužil i jako Nyxiny oči. Během dne jí potichu předčítal, čemu potřebovala porozumět, a někdy v tom pokračoval i večer v její komůrce na koleji.

Nyx pospíchala k místu, kde na ni obvykle čekal. Jace jí mohl život ještě ztížit, ale choval se k ní laskavě a trpělivě. Nyx měla podezření, že jeho náklonnost k ní přesahuje společné učení. Byl o čtyři roky starší než ona, ale vypadal mnohem chlapečtěji než její spolužáci z ročníku. Sedavý život mu zakulatil břicho a Jace sípavě oddechoval, kdykoliv musel zrychlit, aby jí stačil. Víc než kdokoliv jiný ji však dokázal rozesmát. Nebylo daleko od pravdy, že dopolední hodiny snášela právě díky jemu.

Zamířila do klenuté chodby před skriptoriem. Když vyšla zpoza rohu, uslyšela Jaceovo oddechování, dnes ještě těžší a bolestnější, jako kdyby celou cestu sem utíkal. Z jeho oblečení cítila vůni vápence, která prozrazovala, že dopoledne přiravoval nové jemné pergameny.

„Jaci, omlouvám se, že jdu pozdě. Měli bychom...“

Vtom ucítila něco nového. Hořký pach bohatý na železo. Šířil se z něj s každým výdechem. *Krev*. Ve svém úleku o něco zakopla. Upadla a rychle si uvědomila,

že se jednalo o nohu jejího kamaráda. Proč tady Jace sedí? Jednou rukou namatala jeho tělo.

„Co se děje, Jaci?“

Prsty mu přešla po obličejí a Jace se prudce nadechl. Pod opuchlým, zkriveným nosem měl teplou krev. Ucukl před jejím dotykem a stáhl jí ruku dolů.

„Nyx..., chtějí ti ublížit.“

„Kdo?“

Dokázala však uhodnout odpověď. Ze všech stran se ozval šramot kožených bot a Nyx uslyšela, jak se za ní někdo nepřijemně hihňá.

„Uteč,“ pobídl ji Jace a zvedl ji do stoje.

Nyx zůstala přikrčená, ztuhlá strachem.

„Nenechte ji utéct!“ vykřikla Kindjal.

Ta slova rozmetala Nyxinu paniku. Zoufale hledala únikovou cestu. Napjala všechny smysly a reflexivně vyplnila okolní svět každým zaslechnutým šelestem a šepotem. Uskočila před pohybem ve stínech po své pravici a uhnula před pachem potu a pivního dechu, který se vzvednul před ní. Vyběhla pryč, aby našla pomoc u kterékoliv učitelky či učitele, kteří snad mohli být nablízku.

Srdce jí bušilo až v krku, ale snažila se pečlivě naslouchat. Zpoza dalšího rohu zaslechla známý hlas sestry Rákosice.

„... její místo. Bude si přát, aby byla jen zmrskána.“

Odpověděl jí jiný hlas, pronikavý a skřípavý. Patřil Hieromnichu Plakkovi, který vedl odpolední výuku. „Ale co převorka?“

„Nemůže mi dávat za vinu, co se stane mimo hodinu, obzvláště mezi rozzlobenými žáky. Budu tvrdit...“

Po stupních se rozlehlo druhé zazvonění Svolávacího zvonu, které přehlušilo zbytek jeptiščiných slov.

Nyx přerývaně oddechovala. Měla dojem, že snad omdlí hrůzou. Na okamžik ji zaplavil zvláštní nový pocit, jako kdyby se její duše vznesla nad tělo. Ozvěna zvonění roztránila stíny a zatlačila je pryč. Objevily se jasné obrysy zdí, schodů a chodeb kolem ní. Dokonce rozeznala i postavy, které se k ní blížily.

Jedna už byla skoro u ní a Nyx před ní uskočila. Po rukávu jí přešly něčí prsty, ale včas před nimi ucukla.

Za zády uslyšela zaklení.

Byrd.

Vyběhla do volného prostoru, který jí odhalila ozvěna vyzvánění, a využívala tento nově nabytý smysl k úniku. Přesto se snažila používat i hůl, aby si ověřila, že ji nový smysl neklame. Pronásledovatele nechala za sebou, ale nepřestali ji honit, stíhali ji jako bouře.

Dospěla ke schodům, které vedly na osmý stupeň. Jako žačka sedmého ročníku neznala vyšší patra příliš dobře. I tak vyběhla nahoru, hůl stále napřaženou před

sebou. Její vnímání jako kdyby se zvláště rozdělilo. Plíce jí pálily a srdce jí bušilo jako o závod, ale zároveň měla pocit, jako kdyby se vznášela a shlížela sama na sebe dolů. Neměla však čas o tom přemýšlet.

Nad schody pokračovala v běhu. Zvonení utichalo a svět znovu vyplnily stíny. Vědomí se jí vrátilo do těla.

„Támhle je!“ vykřikla za ní Kindjal.

Nyx v hrůze prchala před blížícím se pleskáním sandálů na kamenech. Už probíhala výuka, takže nikoho nepotkala. Pokusila se zrychlit a ramenem zavadila o roh stěny. Otočila se kolem své osy, strach ji však udržel na nohou a v pohybu.

Kam má ale běžet?

Po ztrátě krátkodobého nového smyslu se vydala jedinou cestou, kterou dobře znala. Každý student se dříve či později vyplížil na tento stupeň a vykonal tajnou pouť, která končila tam, kde jejich naděje budou buď zašlapány do země, nebo povzneseny do výše.

Nyx nebyla výjimkou. Každoročně několikrát navštívila osmý stupeň na toto místo. I teď běžela přímo k němu – jednalo se o jedinou trasu, kterou měla uloženou v paměti.

Pronásledovatelé běželi za ní, zle se smáli a křičeli za ní výhrůžky.

Konečně se dostala k dalším schodům. Nebyly o nic příkřejší ani delší než ty, po kterých vystoupala až sem, ale i tak se u jejich paty prudce zastavila. Tyto schody vedly k devátému, poslednímu stupni. Směli po nich vystoupat jen ti, kteří byli uznáni za hodné povýšení. Všichni ostatní na ně měli vstup zakázán. Mystéria devátého stupně byla určená jen pro vyvolené. Překročit tento zákaz znamenalo okamžité vyloučení ze školy.

Chvěla se pod nimi. Prvních sedm let prožila v Brayku, druhých sedm v Klášteře. Její život v tu chvíli balancoval mezi zářnou budoucností a ostudným pádem. Nemohla znát svůj konečný osud, ale vždycky se snažila, jak mohla, a doufala v to nejlepší.

Jenže teď...

Pronásledovatelé se blížili. Byrd postřehl její váhání a zachechtal se, ale v jeho smíchu neznělo pobavení, jen výhrůžka. Ještě ji podtrhl následujícími slovy. „Je v pasti. Jen se dívejte. Vezmu jí tu hůl a nařežu jí, že si dva týdny nesedne.“

Ostatní vybuchli smíchem a rychle jí odřízli všechny únikové cesty.

Najednou jí někdo vyškubl hůl z ruky. Pokusila se po ní hmátnout, ale odstrčili ji.

Jiný hlas, snad Rymalův, ponoukl Byrda, ať jí ublíží víc. „Flákni ji radši přes ruce. Pěkně tvrdě. Zpřelámej jí je, jako ona rozbila ten planetostroj. To bude jedinečně spravedlivý.“

Nyx zatála ruce v pěst. V uších jí bušila krev. Během let si po klopýtnutí a nešťastném pádu už jednou nebo dvakrát způsobila zlomeninu. Bolest ji neděsila,

ale ruce přispívaly k jejímu vnímání světa přinejmenším stejnou měrou jako poloslepé oči. Dlaněmi vnímala každý záchvěv hole. Konečky prstů jí odhalovaly detaily, jež očima vidět nemohla. Nevyhrožovali jí jen zlomeninou několika kostí, ale zmrzačením, které by ještě zhoršilo její slepotu.

Pořád ale existovaly horší věci.

„Měl bys ji zmařit,“ zašeptala Kindjal bratrovi do ucha. Z hlasu jí číselna škodolibá radost. „Zařídít, aby ji jednou provždy vyloučili ze školy.“

Tato pohružka si vysloužila další smích, teď nicméně podbarvený nervozitou. Všichni chápali, o co se jedná. Pokud měla nějaká dívka dosáhnout povýšení, musela být panna, nedotčená a čistá. Pro chlapce to z nějakého důvodu neplatilo. Ne že by na koleji neprobíhala tajná dostaveníčka, k nimž patřilo všechno až na samotný akt. Překročit tuto poslední hranici znamenalo vyhanství – nejen ze školy, ale i z Brayku jako takového. O tak velkou potupu by se jednalo.

„Výprask podle mě stačí,“ řekl Byrd – snažil se, aby jeho hlas zněl pevně. „To tý bažiňačce ukáže, kde je její místo.“

Jeho sestra se ušklíbla. „Zaslouží si víc. Nepatří sem. Všichni to víme. Jenom máš strach.“

Nyx v jejím hlase slyšela jed. Velestarostova dcera měla vždycky potíže s učním. Šuškal se, že její otec platil za dceřin postup na vyšší stupně truhlicemi stříbrných eyrů a zlatých marčů. Nikdo si samozřejmě netroufl říct něco takového před ní. Kindjal měla z nějakého důvodu na Nyx odjakživa spadeno, snad kvůli vynikajícím známám, jež si Nyx v hodinách vysluhovala.

Byrd si po sestřině obvinění ze zbabělosti dotčeně odfrkl. „Anseli, Merkle, chyťte ji,“ rozkázal vztekle. „Lackwiddle, pomoz jim.“

Hodlal zapojit co nejvíc členů skupiny, aby si zajistil jejich mlčení. Potom mohli snadno tvrdit, že Nyx nikdo neznásilnil a že přišla o panenství při nějaké schůzce ve vesnici.

Nyx před nimi zacouvala, dokud patami nenarazila na první schod. V tu chvíli v ní vzkypěla zlost, která nahradila původní hrůzu. Tělem se jí rozlil chlad.

Jestli mám být vyloučená, ať je to za něco, co udělám já sama.

Zvedla nohu a pozadu vystoupila na první schod. Slyšela, jak její trýznitelé ohromeně zalapali po dechu, ale nevsílala si jich a vystoupila na druhý a hned poté na třetí. Nehodlala Byrdovi ani Kindjal dopřát uspokojení z toho, že ji zmařili.

Byrd si to zřejmě uvědomil, protože bylo slyšet, jak vztekle zavrčel.

Neprchala před jeho zlostí, ale využila ji jako vítr, který se jí opřel do plachet a postrkoval ji vzhůru. S každým krokem cítila v zádech rostoucí žár obou ohňů. Pach hrozby se rozpouštěl ve vůni kadidla.

Byrd zaklel. „Nemysli si, že se mě tak snadno zbavíš.“

Neviděla ho, ale slyšela, jak se rozběhl do schodů. Jeho smělost ji polekala, takže ztuhla na místě.

Kindjal vystrašeně zavolala na svého bratra: „Ne, Byrde! To nemůžeš.“ Teprve teď jí nejspíš došlo, že na něj tlačila příliš.

Byrd se zastavil jen na tak dlouho, aby jí odpověděl: „Neboj se. Jestli to bude potřeba, otec mě vyplatí.“

Krátký rozhovor obou sourozenců roztříštil Nyxino ohromení. Otočila se a rozběhla se do schodů, vstříc svému osudu.

OCITLA SE NA NEJVYŠŠÍM STUPNI ŠKOLY a zmateně se rozhlédla. Mohla se řídit jen vyprávěním, které se k ní doneslo, a to rozhodně nestačilo.

Podle Jace se devátý stupeň vůbec nepodobal ostatním. Stál na něm kruh věží, každá zasvěcená jinému druhu studia. V západní části – s věžemi vybudovanými z tmavých sopečných kamenů vytěžených pod školou – probíhala výuka alchymie. Na druhé straně se tyčil oblouk zářivě bílých věží z vápence dopraveného sem ze skal Zeměpádu na východě. V těchto bílých věžích byla žákům devátého ročníku odhalována tajemství zbožných řádů a dávných dějin.

Nyx si uvědomovala, že tyto znalosti jí zůstanou navždy nepřístupné. Nevšíkala si věží a rozběhla se ke dvěma zářivým skvrnám uprostřed stupně. Dvě hořící hranice žhnuly jako samotné oči Otce na nebi. Po staletí shlížely na studenty pod sebou, jako kdyby je vybízely, ať se odváží přijít blíž a zahledět se do zázraků a hrůz, jež jsou v nich obsaženy.

Nad ohni stoupaly k obloze tmavší stíny, ze kterých se šířila vůně alchymických látek a posvátných kadidel. Vůně doléhaly na Nyx čím dál tíživěji a vyhlazovaly veškeré detaily kolem. Hukot plamenů ji ohlušoval. Jejich záře měnila všechny stíny v jednolitou masu.

Jako kdyby svět zmizel a ona se vznášela v palčivém dýmu a září dunících plamenů. *Budiž.* Věděla, že dál jít nemůže, a tak se zastavila mezi oběma hranicemi.

Otočila se zády k ohni. Odmítala se hrbít.

Hukotem plamenů k ní dolehlo zrychlené oddechování několik kroků od ní.

Byrd.

„Jestli to nepůjde jinak, odtáhnu tě zpátky dolů za vlasy,“ pohrozil.

Zdůraznil svou hrozbu úderem její hole o kameny. Nyx slyšela, jak se dřevo láme – znělo to jako prasknutí kosti. Měla pocit, jako kdyby zničil jejího odvěkého přítele.

Zoufale a zlostně zauvažovala nad tím, že by se vrhla do plamenů, aby mu zhatila plány. Vychoval ji ale otec, který krotil buvolouny, a vyrůstala po boku bratrů, kteří se nikdy nevzdávali. Zvedla ruce, rozhodnutá, že neprodá svou kůži lacino.

Vybavila se jí poslední otcova slova: *Nezapomeň, že tě Matka pořád chrání.* Přála si, aby to byla pravda, zejména teď. Příliš nedoufala, ale i tak se začala modlit s vroucností, jaké jen byla schopná.

A přišla odpověď.

Jenže ne od Matky Země.

Ve chvíli, kdy se na ni vrhl Byrd, Nyx ucítila, jak se jí ježí chloupky na předloktích i v zátylku. Pak to uslyšela. Shora k ní dolehl pronikavý skřek – zaplavil ji, pronikl do jejího nitra a rozechvěl jí kosti i zuby. Pak její tělo vzplálo jako pochodeň. Cítila, jak jí na kůži naskakují puchýře a pálí ji oči. Pochopila, že ji zasáhly plameny hranic, rozvířené mácháním velkých křídel.

Navzdory bolesti se přikrčila.

Před sebou uslyšela zaječení – nikoliv zvířecí, ale chlapecké.

Jek však náhle ustal.

Vzápětí ji zavalilo něčí tělo a srazilo ji na záda mezi obě hranice. Oheň v jejím nitru rázem pohasl, jako kdyby ho udusila tíha, jež na ní spočívala. Bylo jí jasné, že jde o Byrda, a snažila se osvobodit.

Krk a prsa jí zaplavila horká krev. Pokusila se zarazit její příval prsty, ale namatala jen potrhanou tkáň. Pahýl krku. Prudce se nadechla, ochromená hrůzou. Byrdova hlava chyběla, odtržená od těla.

Vzlykla a oči se jí zalily slzami.

Ne...

Snažila se vymanit zpod jeho mrtvé váhy, když vtom ho z ní něco zvedlo a hodilo na hranici alchymistů. Nyx zůstávala ležet na zádech a s pomocí loktů a nohou se snažila zalézt hlouběji mezi ohně. Vlevo od ní se škvařilo a dýmalo maso s krví.

Ne...

V záři obou ohňů před ní vyrostl temný stín. Popadl ji za levou nohu a přitiskl ji ke kamenům. Tvor se tyčil nad ní. Jeden kostnatý kloub se jí zabořil do břicha, druhý do pravého ramene. Kdysi ji podupala splašená šestimetráková jalovice buvolouna. To, co ji tisklo teď, bylo mnohem těžší a postupovalo to s větší rozvahou.

Ne...

Tvor ji celou zakryl tělem a křídly. Obličej jí ovanul horký dech páchnoucí masem a železem. Vlhké nozdry ji očichaly od temene po krk a tam se zastavily.

Ne...

Cítila, jak se pysky porostlé štětinami pootvírají a jak se jí do měkké tkáně hrdla tlačí ledové dýky.

Ne...

Tesáky se zabodly do kůže a Nyx zaplavila ostrá bolest následovaná studenou ochablostí. Tlak tvorova čenichu ji dusil. Nemohla dýchat. Z rány se do celého těla šířil ledový chlad, roznášený její krví.

Pak se přes hučení ohně rozezněly výkřiky.

Devátý stupeň konečně zaznamenal útok.

Drtivá tíha polevila a tvor ji na okamžik zvedl do vzduchu, ale nakonec ji pustil

a Nyx dopadla na kameny. Ležela na zádech a vnímala těžký tlukot křídel i porvy horka od rozdmýchaných plamenů. Kolem ní zavířil dým a přinesl s sebou sladkou vůni kadidla i pach seškvářeného masa.

Na chvíli se jí znovu zmocnil zvláštní pocit, jako kdyby vzhlížela k obloze a zároveň se dívala z výšky dolů na své tělo.

Vzápětí pocit zmizel.

Chlad se dál šířil, rozléval se jí končetinami, až jimi vůbec nedokázala pohnout. Sotva mohla dýchat. Cítila, jak se jí led zabodává do srdce jako jedovatý spár a svírá ho. Svět potemněl a Nyx se propadla do tmy mnohem černější než jakákoliv slepota. Zvuky se rozplynuly do ticha, jako kdyby se potopila do toho nejhlubšího rybníka.

Zbýval jen tlukot jejího srdce.

Vnímala každý stah, čím dál pomalejší.

Ne...

Snažila se udržet při životě, přimět srdce k dalšímu stahu.

Tehdy z temných hlubin vybublal nový zvuk, který ji vyrušil ze soustředění. Hlavu jí vyplnilo kvílení a skřeky – stovky, tisíce a pak ještě víc. Země se pod ní zachvěla a divoce se vzepjala. Všechno ukončilo dunivé prasknutí, po němž si připadala dutá a prázdná. Zůstalo jen děsivé ticho, mnohem prázdnější, než jaké kdy zažila.

Kdyby to dokázala, rozplakala by se.

V tu chvíli jí došla pravda.

V tom prázdném tichu.

Zastavilo se jí srdce.

2. ČÁST

BRONZOVÁ SOCHA

*Kladivem rozbij
kovadlinu
kutej rudu
vytěž žílu.*

*Tím roztrháš tvrdé srdce
tak, že půjde opravit.
– starý havířský chvalo zpěv*

Archivní nákres
mýrského netopýra
(obývajícího Pěst)

RHAIFA ZACHRÁNIL před smrtí plný měchýř.

Jediné varování představoval oblak prachu, který se zvedl do vzduchu z křídové země. Rhaif by tento nezvyklý jev rád připsal síle a průraznosti proudu moči, který narážel do sousední stěny, ale věděl, že jde o něco jiného. Zmocnil se ho strach, který ho srazil na kolena. Jednou rukou se opřel o velký balvan, za nímž si našel soukromí. Povrch kamene vibroval.

Podíval se na lucernu zavěšenou na koženém opasku. Olejový plamínek se za drsným sklem mihotal a kymácel.

Cítil, jak se mu svírá žaludek.

Další vězni v chodbě ječeli a chřestili řetězy, jak se snažili utéct. Bylo však pozdě. Kámen zlověstně zasténal – a následovala dunivá rána. Země se zhoupla a vymrštila Rhaifa do vzduchu. I balvan vedle něj poskočil, odrazil se od stropu a zřítíl se zpátky na zem, nyní posetou puklinami.

Rhaif tvrdě dopadl na pozadí a začal couvat. Chodba se dál hroutila. Lucerna, naštěstí stále v celku, se mu odrážela od kalhot. Kousek před ním se odlomil masivní kus stropu a při dopadu se roztříštil na kamínky a prach. Pronásledovaly ho další pukliny, které se šířily po zemi, stropě i stěnách.

Přelil se přes něj dusivý černý mrak ztěžklý pískem a křídou.

Rozkašlal se, a aby se neutopil v moři prachu, rychle se zvedl na nohy a rozběhl se. Blikající plamínek u stehna připomínal osamělou světlušku ztracenou v hlubokém lese. Její světlo bylo příliš chabé, než aby proniklo hustou oponou. Přesto běžel dál, obě ruce natažené před sebou. Řetězy kolem kotníků s každým krokem zařinčely, jako kdyby propůjčily hlas jeho panice.

Ve spěchu vrazil bokem do skalního výchozu. Náraz ho pootočil a sklo lucerny se rozbilo. Několik střepů proniklo hrubou látkou kalhot a rozřízlo mu kůži. Zašklebil se a zpomalil – musel si dávat pozor, aby mu nezhasl plamínek. Pazourek k vykřesání nového ohně měl jen dozorce.

Nesmí mi zhasnout.

Viděl jiné vězně, potrestané pobytem ve tmě. Chudáky spuštěné bez luceren do jam a zavřené několik dní v naprosté temnotě. Často vycházeli ven jako zesláblé a pomatené trosky. Rhaif se ničeho nebál víc než věčné tmy bez konce. Jak by se jí mohl nebát? Všechna tři desetiletí svého života prožil v Guld'ghulu na východním okraji Koruny, na hranici sluncem sežehovaného světa, kde nikdy nepřicházela noc a krajinu tvořily písčité ruiny, v kterých si našli domov nebez-

peční tvorové spolu s divošskými kmeny, jejichž bídným životům vládlo násilí. Jelikož sám nepoznal nic jiného než guld'ghulské slunce, považoval noc za pouhou fámu. Tmy bylo třeba se bát.

Vyvlekl se z nejhustší oblasti prachového mračna, zastavil se, sňal lucernu z opasku a zvedl ji do výšky. Počínal si opatrně, protože se obával, aby prudkým pohybem neuhasl plamínek.

„Hlavně zůstaň, jak jsi,“ řekl varovně chabě blikajícímu světélku.

Prach řídil a Rhaif poslouchal, jak se za ním usazují kameny. I tlukot jeho srdce se ztišil. Rozhlédl se po chodbě. Zával se zastavil zhruba sto kroků od něj a vyplnil chodbu až po strop. Ještě se zřítilo několik osamělých kamenů a s hlasitým prasknutím, které ho přimělo uskočit, povolila jedna dřevěná podpěra.

Vypadalo to nicméně, že nejhorší má za sebou.

Ale co teď?

Hlasitě kýchl, až sám sebe polekal, odvrátil se a podíval se před sebe. Tuhle štolu v důlní trestnici neznal, i když se k němu donesly různé zvěsti. Před nějakou dobou je probudili a zvedli z hromad slámy a Rhaif i ostatní vězni se museli pod pohrůzkou bití vypravit do téhle odlehle části křídového dolu. Tady je spustili na konopných lanech přivázaných k prázdnému důlnímu vozíku – do pohybu je uváděl dobyt看 poháněný rumpál kdesi u ústí šachty. Říkalo se, že tato část dolu je už dávno opuštěná. Někteří tvrdili, že zdejší šachty a štoly byly vytěženy už před staletími, ale většina lidí věřila, že jsou prokleté a plné zlovolných duchů.

Rhaif takovým historkám příliš nevěřil. Znal horníky, kteří strkali do puklin ve skále kůrky chleba, a dozorce, kteří dělali totéž s mincemi, zejména s mosaznými, ale tu a tam dokonce se stříbrnou. Jen aby si naklonili zdejší duchy.

On nic takového nedělal.

V zadních uličkách Kovadlova se naučil věřit jen tomu, čeho se mohl dotknout vlastníma rukama nebo co mohl vidět na vlastní oči. Nepřikládal žádnou váhu bohům ani historkám o strašidlech a duchách. Kovadlov ho naučil, že i bez nich je život plný věcí, kterých se člověk musí bát. Za kovadlovské noci vás neohrožovali duchové, ale lidé, kteří se vás snažili okrást.

Na druhou stranu mezi ně často patřil i on.

Kovadlov byl hlavní přístav v oblasti. Rozkládal se u moře jako nejšpinavější žumpa ze všech. Bylo to město hrdlořezů a ničemu všech druhů. Vyměšovalo a potilo se jako živá bytost postižená hnilobou, morem a rozkladem. Nikdy se neměnilo, za žádného ročního období, za bouře ani za příznivého počasí. Přístaviště neustále plnily plachty stovky lodí, na molu probíhalá neustála tlačence.

Říkalo se, že se v Kovadlově nedá žít, jen přežívat.

Rhaif si vzdychl.

Chybí mi...

Ne že by očekával, že ho ještě někdy uvidí. Vlastní cech ho zradil a on skončil

pohřbený sto mil na jih, odsouzený na doživotí k práci v dolech. Jeho provinění spočívalo v tom, že se postavil špatnému zloději, představené jejich cechu Llyřehy Marč. Považoval to za přehnaný trest: jenom okradl Llyřina bývalého milence, kovadlovského arcíšerifa. Arcíšerif představoval až příliš lákavý terč a Llyra neměla sklony k sentimentalitě ani k věrnosti. Sám Rhaif koneckonců mnohokrát sdílel teplo jejího lože.

Zavrtěl hlavou.

Ještě teď v něm planula zlost. Měl podezření, že za jeho přísným potrestáním stálo víc, než o čem věděl.

To je ale jedno – teď jsem zkrátka tady.

Jenže kde tady?

Prach se usadil a ve vzduchu se vznášel jen opar z těch nejjemnějších částic. Rhaif sáhl volnou rukou do tajné kapsy u kalhot a vytáhl směrosklo, které ukradl dozorcí jiné skupiny. Ze ztráty byli obviněni trestanci z daného oddílu a každý z nich přišel o prst, dokud se někdo nepřiznal, aby zarazil mučení. Dotyčný tvrdil, že dostal strach a vyhodil kořist do kadišachty. Nikdo se neobtěžoval prohledávat výkaly.

Rhaif zvedl směrosklo k mihotavému plamínku. Magnetovcová střelka se kymácela ze strany na stranu, ne a ne se ustálit. *Divné*. Ukradl ho v mlhavé naději, že jednoho dne uteče, ačkoliv popravdě se mu prostě naskytla příležitost – a on nedokázal odolat. Ani téměř po dvou letech strávených tady dole ho neopouštěly myšlenky na svobodu. A směrosklo skutečně mohlo být užitečné. Říkal si, že pokud se mu někdy podaří zmizet dozorcům z očí a utéct do opuštěné oblasti dolu, směrosklo by ho mohlo navést správným směrem.

Jako třeba teď.

Otočil se kolem dokola. Stál na křižovatce a snažil se určit, kudy bude nejlepší pokračovat. Snil o svobodě, ale zároveň si cenil vlastní kůže. Kdyby to znamenalo život, klidně by se vrátil pod bič a obušky dozorců. Smrt představovala únik, jemuž by se radši vyhnul.

Rozhodl se pro jednu chodbu – v podstatě proto, že se v ní magnetovec chvěl o něco míň než v ostatních.

„To mi stačí.“

PO NĚKOLIKA STECH KROCÍCH Rhaif dočista zabloudil.

Cítil, že se pohybuje v kružicích a pomalu sestupuje do větší hloubky, jako kdyby kráčet do vlastního hrobu. Směrosklo ho jenom pletlo. Střelka se točila kolem dokola, jako kdyby byla stejně zmatená jako on.

Možná je tohle místo opravdu prokleté.

S rostoucím zoufalstvím zatočil do další chodby. Srdce mu bušilo až v krku. Oleje v lucerně měl přinejlepším na půl dne. Napínal uši, jestli nezaslechne zvuky

kutání: křik dozorců, zvonění kladiv, křik bičovaných. Slyšel ale jen vlastní přerývané oddechování a občas i mumlané kletby.

Taky musel sklánět hlavu pod nízkým stropem, což bylo samo o sobě znepokojivé. Jako všichni obyvatelé Guld'ghulu měl nohy do O a tvrdou hlavu ve všech významech toho obratu. Jako kdyby jim slunce vytvarovalo podsadité postavy, snad proto, aby o to líp pracovali v tisících dolů, které se táhly po celé délce pobřeží od kamenného Mrtwolesa na severu po nekonečné jižní Pustiny.

Přejížděl rukou po stěně a cítil pod prsty pukliny křídového masivu. Tady dřevěné podpěry dlouholetým působením vzduchu bohatého na minerály zkameněly. S tím, jak pokračoval v chůzi, puklin přibývalo a rozšiřovaly se.

Zaklonil hlavu a všiml si trhlin ve stropě.

Při tom však přehlédl hromadu uvolněných kamenů, zakopl o ně a upadl. Málem rozbil směrosklo, ale na poslední chvíli se podepřel druhou rukou. Lucerna u opasku se divoce zhoupla a Rhaif zatajil dech – bál se, že plamínek zhasne.

Divoce se zamihotal, nepřestával však hořet.

Podíval se na kameny, o které zakopl. Měly ostré okraje a díra ve stropě naznačovala, že se zřítily teprve nedávno. Jestli dosud pochyboval o tom, že kráčí smrti vstříc, teď držel v rukou důkaz.

„Bohové,“ zahučel. „Jsem přímo pod úsekem, kde došlo k tomu závalu.“

Zavrtěl hlavou, zvedl se a oprášil si kalhoty. Sklopil oči ke směrosklu. Magnetovec se přestal otáčet a ukazoval dál do chodby. Rhaif si povzdychl a zadoufal, že to není jen náhoda.

„Budiž.“

Vyvročil zužující se chodbou, jen aby za dalších sto kroků zjistil, že zem pokrývá suť z odlomených kamenů a z písku. Zkontroloval směrosklo. Střelka pořád ukazovala dopředu, za vratkou rampu ze sutin a ostrých balvanů.

Podrážděně sevřel směrosklo v prstech.

„Tam dolů rozhodně nepůjdu.“

Prudce se odvrátil, spíš zlostně než ustrašeně. V tu chvíli slabý plamínek u jeho boku zhasl a Rhaifa obklopila naprostá tma.

Ne, ne, ne...

Pod tíhou temnoty padl na kolena a pak i na ruce. Zalapal po dechu a oťrásl se. Pevně zavřel víčka a znovu je otevřel. Namáhal oči, odmítal přijmout svůj osud.

„Takhle ne,“ zašeptal.

Překulil se na záda a objal si kolena.

I přes svoje bezvěrectví se teď modlil k celému panteonu. K Matce Zemi i Otci na nebi, ke stříbrnému Synovi a temné Dceři, k zahalenému Modronovi a jasné Bel, k obřímú Pywllovi, který držel nebeskou klenbu, i malému Newthynovi, který se ukrýval v hlubinách Urthu. Nikoho nevynechal, žádal o pomoc všechny, ve všech modlitbách, které se kdysi naučil v matčině klíně.

Jako kdyby ho některý bůh vyslyšel, objevila se před ním slabá záře. Rhaif si promnul oči. Nejdřív si pomyslel, že to je jenom přelud, kterým ho klame jeho vlastní strach. Ale světlo nezmizelo. Možná tam opravdu bylo.

Klekl si a vyrazil. Když došel k okraji propasti, pod rukama se mu uvolnilo několik kamenů a zřítilo se ze svahu. Záře – slabá a perleťově modrá – vycházela ze dna. Rhaif netušil, co ji vydává. Podstatné pro něj bylo jen to, že se jedná o útočiště před temnotou, o zářící maják v temné propasti.

Se zarachocněním řetězu kolem kotníků přehodil nohy přes okraj svahu, zaťal zuby a vyrazil ze strmé a zrádné stěny. Sestup byl krajně nebezpečný.

Přesto...

Všechno je lepší než tahle pekelná tma.

RHAIF SKLOUZL z posledního úseku sutin, zkrvavený a potlučený. Zaryl rozřezané paty do země a zastavil se u obrovského, čerstvě odlomeného plátu černého sírovce, desetkrát vyššího než on, který se zvedal z bílé křídové země jako hřbetní ploutev nestvůrného žraloka.

Světlo vycházelo zpoza něj.

Rhaif překonal strach, odhrnul prameny zpcených kaštanově hnědých vlasů, které se mu přilepily k čelu, a zastrčil je pod plst, jež mu chránila hlavu. Opatrně se zvedl do příkřčeného postoje, povytáhl si kalhoty, i když měly zadní část víceméně prodřenou, a přitáhl si krátkou koženou vestu ke košili z hrubého plátka.

Nevěděl, co ho tu čeká, ale musel být připravený na všechno.

Dno prolákliny vyplňoval palčivý zápach připomínající pálící se křídu a olej. Rhaif dýchal jen mělce, protože se bál, že zdejší vzduch může být jedovatý. Už viděl, jak spustili horníky do hluboké šachty, včera ještě bezpečné, jen aby upadli do stavu strnulosti nebo i zemřeli kvůli zkaženému vzduchu.

Chvíli dýchal, ale nic se nestalo, a tak vykročil kupředu.

Opatrně obešel sírovcový výchoz a vyhlédl zpoza něj. Musel několikrát zamrkat, protože ze začátku vůbec nechápal, na co se dívá. Křídová stěna před ním připomínala rozbité zrcadlo, přičemž všechny pukliny vycházely z prasklého měděného vejce u úpatí stěny. Podle zčernalých a nepravidelných okrajů to vypadalo, že vejce puklo už před dávnou dobou.

Záře se linula z jeho nitra.

Rhaif přimhouřil oči, ale na dálku nedokázal rozeznat žádné podrobnosti.

„Jdi se podívat,“ vyzval sám sebe.

„Radši bych neměl,“ odporoval si právě tak důrazně.

Chvíli se nerozhodně kousal do rtu, ale nakonec vykročil k tajemnému předmětu. Hořký pach spáleniny každým krokem sílil. Nespouštěl oči ze stěny před sebou a přejížděl pohledem po puklinách, které se ztrácely v temnotě nad ním. Vzrůstaly v něm obavy.

Nemohl by to být zdroj toho zemětřesení?

Pokud ano, bál se, že se na něj všechno co nevidět zhroutlí. Zpomalil, ale nezastavil se úplně. Zvědavost ho táhla dál. Nedokázal odolat – potřeboval odhalit pravdu. Jedinou alternativou bylo vrátit se do věčné temnoty.

A tak se sunul kupředu.

Zblízka vypadaly měděné stěny vejce jako naleštěné, byly hladké a široké

zhruba na dvě dlaně. Rhaif se přiblížil k nepravidelnému otvoru, když tu si všiml něčeho vedle. Těsně u vejce ležela kostra zpola pohřbená křídou, jako kdyby se topila v hornině. Kostí nebyly bílé ani zažloutlé stářím, ale nazelenale modré. Rhaif věděl, že to není klam způsobený světlem, ale výsledek alchymického působení pyritu a dalších minerálů, které během bezpočtu staletí pronikly do kostí.

Obešel kostru a v gestu úcty se dotkl prsty čela, rtů a hrudi, aby neprobudil ducha, který tu zůstal uvězněný. Dospěl k otvoru ve vejci. Chtěl – ne, přímo se musel – podívat, co je zdrojem té záře.

Sklonil se pod horní okraj otvoru, zprohýbaný a sežehnutý, a vsunul hlavu dovnitř. To, co uviděl, ho přimrazilo na místě.

Bohové podzemí...

Vnitřek vejce tvořila stejně hladká měď, takže výsledek připomínal skleněnou bublinu vyfouknutou podzemní bohyní Nethyn. Po stěnách probíhala složitá síť skleněného potrubí a měděných spojek. Trubkami probublávala zlatá tekutina, ale zdroj záře se nacházel na opačné straně, kam se podle všeho trubky sbíhaly. V zářícím skleněném výklenku stála jakási postava jako zářící bronzový pavouk v centru pavučiny.

Co to je za boha nebo démona?

Navzdory mrazivé hrůze nedokázal odvrátit zrak.

Postava patřila ženě vymodelované z bronzu stejně hladkého a beze švů jako měděná skořápka vejce. Měla pohledný oválný obličej a její vlasy tvořil hladký plát ze stejného bronzu. Měla dlouhé, pěkně tvarované nohy i paže, s rukama se-pjatýma před břichem, takže zakrývaly intimní partie. ňadra, byť jen naznačená, ještě zvýrazňovala její jemnou krásu.

Jednalo se o mistrovské dílo zkušeného umělce.

Rhaifovu pozornost však zaujal především její výraz. Zavřené oči svědčily o tajemném půvabu, zatímco tvar a plnost rtů vypovídaly o hlubokém smutku, jako kdyby ji Rhaif už něčím zklamal.

„Kdo jsi?“ zašeptal.

Po jeho tichých slovech se víčka pootevřela a odhalila...

Za zády se mu rozlehl výkřik.

Uskočil a ohlédl se. Jeho prvním instinktem bylo někam se schovat, a tak odběhl od vejce a vrhl se za hromadu křídových balvanů vlevo od sebe. Kameny byly nezvykle teplé, na dotyk vlastně přímo horké. I tak se za ně přikrčil. Letmý pohled ke straně odhalil, že křída nejblíže u vejce je sežehnutá a zčernalá. I on sám byl natolik blízko vejce, že na něj mohl dosáhnout, a tak k němu přiblížil ruku s otevřenou dlaní. Necítil, že by kov nějak sálal. Zkusmo se ho dotkl špičkou prstu a potom přiložil k mědi celou dlaň. Opravdu byla studená.

Jedna zvláštnost za druhou.

Pod dlaní vnímal slabé chvění. Další výkřiky přilákaly jeho pozornost zpátky

ke svahu – v chodbě nad ním teď svítila dvacítká luceren a pochodní. Dolehly k němu štěkané povely a světla začala sestupovat dolů. Rhaif zůstával schovaný a cítil, jak vibrace vejce slábnou. I matná záře pohasla a rozhostila se tma.

Do nitra vejce ze svého úkrytu neviděl.

Přesto si představil tu bronzovou sochu ve skleněném výklenku. Přisahal by, že zareagovala na jeho hlas a otevřela oči. Mírně nad takovým nesmyslem zavrtěl hlavou.

Byl to jenom optický klam.

Zkrátka pátrači sestoupili k úpatí sesuvu. Po tak dlouhé době ve tmě musel Rhaif před jasnou září luceren a planoucích pochodní přimhouřit oči. Zůstával příkrčený ve stínech, ale všichni se podle všeho soustředili na vejce. Nezdálo se, že by někdo hledal uprchlého trestance, jak se Rhaif zprvu obával. Ve svém spěchu zřejmě přehlédli všechny stopy jeho přítomnosti.

V čele skupiny kráčeli dva statní dozorcí v obvyklých modrých pláštích s kápěmi a s krátkými biči zastrčenými za opasky. Ve zvednutých rukou drželi lucerny a za nimi se blížil hlouček ztotočených horníků. Někteří měli pochodně, ale všem se u opasků houpaly krumpáče a kladiva.

Nejvíc však Rhaifa překvapil poslední člen skupiny, který se právě protlačil do popředí. Tenhle muž byl mnohem vyšší a štíhlejší než ostatní. Dlouhé stříbřitě bílé vlasy měl spletené do copu a omotané kolem krku. Oblečený byl do dlouhého šedého roucha se spuštěnou kápí. Kolem očí měl pás černého tetování. Říkalo se, že jde o nápodobu pásky přes oči na znamení toho, že dotyčný člověk vidí i to, k čemu jsou ostatní slepí. Přes hrud' se mu táhla silná kožená šerpa pobitá železnými cvočky a lemovaná čtvercovými váčky označenými různými symboly.

Rhaif se příkrčil ještě víc.

Nikdo z trestanců by se nikdy neopovážil na takového muže hledět zpřímá.

Jak by taky mohli?

Zde stál svatý zpovědník.

To není možné.

Rhaif znal tuto tajnou sektu jen z doslechu. Objevovali se velice zřídka. Tvrdilo se, že většina zpovědníků je stovky let stará, ačkoliv tenhle konkrétní se nezdál být o víc než deset či dvacet let starší než Rhaif.

„Zůstaňte tady,“ pokynul zpovědník a sám přistoupil k nyní už zcela temnému vejci.

Dozorcí se postavili z obou stran otvoru, zatímco horníci nervózně přešlapovali z nohy na nohu.

Zpovědník vstoupil do vejce bez lucerny i pochodně, a přesto zevnitř zazářilo zvláštní světlo. K Rhaifovi dolehlo tiché zařikávání a poté strašidelný, pronikavý výkřik, z něhož ho až rozbolely zuby. Všichni venku se příkrčili a zacpali si uši, jak dokázali nejlíp.

Rhaif měl stále položenou dlaň na měděném povrchu vejce, takže ucítil, jak se kov krátce zachvěl – a opět znehybněl.

Z vejce se vyvalil bílý kouř s hořkým pachem alchymických látek, který přiměl ostatní ustoupit. Z oblaku dýmu se vynořil zpovědník. Tvářil se nevzrušeně, ale na čele se mu perlit pot.

Přistoupil k jednomu dozorcí, kterého teď už Rhaif poznal: byl to hlavní biřic dolů. „Ať vaši lidé vynesou tu sochu a následují mě.“ Pohled tetovaných očí ztvrdl. „Ale opatrně.“

„Vaše přání je nám rozkazem,“ odpověděl biřic.

Ještě než zpovědník vykročil, naklonil se k dozorcí – další slova byla určena jen jeho uším, ale Rhaif je ve svém úkrytu slyšel. „Nikdo se o tom nesmí dozvědět.“

Zpovědník přešel očima po mužích s řetězy na nohách.

Biřic sklonil hlavu a mimoděk spustil ruku k rukojeti zahnuté dýky za opaskem. „Stane se.“

Rhaif zalezl hlouběji do úkrytu. Nechápal, co se tu děje, ale jednu věc věděl jistě.

Neměl bych tu být.

NEŽ TRESTANCI VYVLEKLI BRONZOVOU SOCHU z vejce a nahoru do zrádného svahu, Rhaifa bolela kolena od toho, jak je měl dlouho pokrčená. Bylo třeba všech šesti věžňů, tři na každé straně, aby vynesli sochu až k ústí chodby. Zpovědník stoupal vedle nich, zatímco biřic lezl za nimi s bičem v ruce.

Druhý dozorce zůstal dole, aby hlídal měděné vejce a jeho tajemství. Rhaif se ušklíbl. Znal dozorce Muskina až příliš dobře. Právě jeho směrosklo měl uložené v kapse. Dozorce očividně těšilo, když mohl v rámci trestu za krádež utínat prsty svých svěřenců a vypalovat jim pahýly rozžhaveným cejchovadlem. Vězeň, který se nakonec přiznal – i když šlo o falešné doznání –, skončil s podříznutým hrdlem.

Rhaif cítil tíhu směroskla v kapse. Přestože jeho čin vedl k utrpení ostatních, nenesl žádnou vinu za mučení a následnou smrt. Jednalo se o zbytečně tvrdý trest za pouhou drobnou krádež. *I tady dole*. Rhaif očekával, že si Muskin bude jednoduše myslet, že svoje směrosklo někam založil nebo že ho ztratil. Nepočítal s Muskinovými sklony k týrání a mučení těch, které měl ve své moci.

Teď ze svého úkrytu sledoval, jak v chodbě nahoře mizí světla. Svět se brzy zmenšil na jediný ostrůvek záře kolem Muskinovy lucerny postavené na zemi. Dozorce přecházel před vejcem sem a tam, zjevně nespokojený s tím, že tu musel zůstat, navíc když se na něj teď ze všech stran tlačily stíny. Podle jeho nervózních pohledů a toho, jak při každém sebemenším zašramocení sesouvajícího se písku nebo kamínků nadskočil, na Muskina doléhala hrozba tmy stejně jako na Rhaifa.

Rhaif čekal na vhodnou příležitost.

Nemusel čekat dlouho.

Muskinovo napětí dospělo i k jeho měchýři: bylo to jasně patrné z rostoucí rychlosti chůze i z toho, jak si čas od času zabloudil rukou k rozkroku. Konečně Muskin zaklel, vykročil na opačnou stranu vejce a s bručením si rozepnul kalhoty.

Rhaif si počkal na šplíchání čůrku moči, pak vyklouzl zpoza balvanů a s kradmostí vypilovanou letitým provozováním zlodějské živnosti se připlížil za Muskina. Zastavil se za ním, aniž by řetěz jedinkrát cinkl.

Zakotvil pohledem na Muskinově pouzdře s dýkou.

Rychle, pobízel se v duchu.

Přesto zaváhal. Ještě nikdy nikoho nezabil. Věděl nicméně, že mu svobodu dá právě jenom dozorcova smrt. Nemohl riskovat, že Muskin vykřikne a přivolá ostatní.

Polkl a natáhl ruku.

Vtom se za ním ozval rachot. Ze svahu začala sjíždět lavina kamenů. Muskin sebou trhl a prudce se otočil. Proud moči se divoce zasmíтал, o to víc, když dozorce uviděl Rhaifa.

Muskin hmátl po biči a Rhaif zase po dýce. Oba uspěli. Muskin zbrunátněl v obličejí vztekem a nadechl se k výkřiku. Rhaif nemohl čekat. Bleskurychle skočil na svého protivníka. Muskin, který se ještě zcela nevzpamatoval ze svého překvapení, se ho pokusil odrazit, ale marně. Rhaif mu zarazil ostří do hrdla, až se hrot dýky vynořil na opačné straně krku.

Potom uskočil z dozorcova dosahu.

Muskin upustil bič a hrábl po noži, ale podlomily se mu nohy a s klokotavým chrapotem klesl na kolena. Vytréštil oči, v nichž bylo vidět překvapení, ale taky vědomí blížící se smrti.

Rhaif zhrozeně couvl. Celý se třásl.

„Je... je mi to líto,“ vykoktal.

Dozorce si zasloužil drsný konec, ale Rhaif si nepřál, aby to bylo jeho rukou. Viděl už bezpočet smrtí, žádnou však nezpůsobil.

Ustoupil o další krok.

Muskin umíral podstatně déle, než by si Rhaif přál. Ještě dlouho poté, co se skácel ke straně a začala se kolem něj šířit kaluž krve, se mu viditelně zvedal a klesal hrudník. Rhaif na něj bez mrkání zíral, dokud po posledním chroptivém výdechu neustal veškerý pohyb.

Sám se třikrát zhluboka nadechl a konečně přistoupil k tělu. Namodralá lebka ho sledovala prázdnými očními důlky. Rhaif se dotkl prsty čela, rtů a srdce – tentokrát ani ne tak kvůli tomu, aby zapudil duchy, jako spíš aby si dodal odvalu k úkolu, který ho čekal.

Po zabítí dozorce měl Rhaif jedinou možnost.

Utéct, nebo se dočkat osudu horšího, než jaký postihl Muskina.

„Tak dělej,“ zašeptal sám k sobě.

Rychle prohledal dozorcovo tělo a našel klíče od svých okovů. Jelikož trestance přesouvali z jedné skupiny do druhé, zámky byly většinou stejné. I tak Rhaif vydechl úlevou, když se řetězy sesunuly na zem. Hned se cítil o několik metrů lehčí.

Povzbuzeně svlékl Muskinovi modrý plášť dozorců a vodou z měchu z něj očistil krev. Jakmile byl spokojený s výsledkem, vyměnil si s mrtvolou šaty, a to včetně bot, aby zamaskoval zjizvené kotníky.

Nakonec si zapnul kolem pasu dozorcův široký opasek a zastrčil za něj bič i dýku. Naposledy se prohlédl a stáhl kápi, aby mu zakrývala obličej.

Sklonil se pro lucernu, ale ještě si na něco vzpomněl.

Vrátil se ke hromádce svého oblečení a vylovil z ní směrosklo. Právě se ho chystal uložit do stejné kapsy, z níž ho před časem ukradl, když si všiml, že magnetovec už neukazuje k vejci, ale opačným směrem, k chodbě, kterou odnesli tu bronzovou ženu pryč.

Divné.

Rhaif se vydal stejným směrem a opatrně vylezl do svahu.

V chodbě pak vykročil po stopách bosých nohou a bot. Sledovat je bylo snadné. Věděl, že ho nakonec zavedou do novějších štol. Přesto nespíchal. Nehodlal dohonit ostatní. Jakmile se zorientuje, oddělí se od jejich stop a vyrazí jiným směrem. V přestrojení a s obličejem ve stínu kápě udělá, co bude v jeho silách, aby se dostal na povrch a utekl.

Neúspěch by zaplatil životem – a jeho smrt by byla mnohem horší než Muskinova. Rhaif jako všichni trestanci věděl, jaký je trest za pokus o útěk. Když ho vlekli do křídových dolů, viděl řady rozkládajících se těl oklovaných ptáky. Všechna těla byla naražena na kůly lemující přístupovou cestu. Do všech vstupoval kůl řitním otvorem a vystupoval z nich ústy.

Při té vzpomínce mimoděk přidal do kroku. Měl co dělat, aby se přinutil zase zpomalit. Dozorci – neomezení pánové dolů – nikam nespěchají. A teď rozhodně nebyla vhodná doba na ukvapenost. I v přestrojení si bude muset počínat nenápadně a lživě, aby se mu podařil útěk.

Cestou si představoval svobodu a vše, co k ní patřilo, neustále se mu ale před očima zjevovala i ta bronzová bohyně.

„To se mě netýká,“ zahučel nahlas.

Hluboko uvnitř však tušil, že se mylí.

RHAIF NEBYL NIKDY V ŽIVOTĚ ŠTASTNĚJŠÍ, že slyší prásknutí biče.

V temné chodbě před ním se rozlehl bolestný výkřik. Rhaif to bral jako jasné varování, že se blíží do oblasti, kde probíhá těžba. Ještě jednou si zkontroloval kradené oblečení a stáhl si kápi pláště víc do obličejů.

Konečně...

Sledoval stopy ostatních nejmíň po dobu dvou zvonění a odhadoval, že se musí blížit čas posledního denního jídla. Obvykle dostávali jen červivou kaši, kůrky chleba a kousek tvrdého sýra, někdy i slupky z melounu, které zbyly od krmení tažných zvířat. I tak mu zakručelo v břiše hladu.

„Pst,“ zasykl na svůj žaludek. „Nakrmím tě později.“

Opatrně zkrátil knot lucerny, aby zmenšil plamínek, a stíny kolem něj zhoustly. Věděl, že si musí pospíšet.

Pokud se blíží poslední jídlo, stovky dozorců budou odvádět svoje svěřence do cel a potom zamíří na povrch. Na stráži tu zůstane jen minimum z nich.

Rhaif měl v úmyslu odejít s nimi.

Pokračoval po obvodu rušného centra dolu. Zpovědník zjevně nechtěl, aby si ho někdo všiml, natož aby přilákal pozornost k záhadné soše z měděného vejce.

To momentálně vyhovovalo i Rhaifovi.

Zvuky dolu byly čím dál hlasitější. Brzy k němu ze všech stran doléhalo bušení kladiv, nelibozvučné a nepravidelné, přerušované příkrými rozkazy a hrubým smíchem. Všechno podbarvovala kakofonie vrzajících vozíků na železných kolejkách a ostré hvizdy z mnoha šachet, jimiž byly na povrch vytahovány bedny plné vytěženého materiálu a opět spouštěny prázdné.

Rhaif si na tyto zvuky zvykl, takže je normálně sotva vnímal, podobně jako tlukot vlastního srdce. Teď to však neplatilo. Pozorně sledoval každý tón tohoto temného chorálu utrpení a dřiny a napínal uši, jednak zda neuslyší náznak toho, že někdo objevil dozorcovu mrtvolu, a jednak aby se zorientoval.

Byl si docela jistý, že ví, kde je. Cítil pach hořícího sírovce z tavicích ohňů na povrchu – a ten byl cítit jen v blízkosti hlavní šachty.

Musím být blízko.

Zaťal čelisti. Každou chvíli může někdo najít Muskinovo tělo. Až se tak stane, dolem se rozezná gongy a všechny šachty budou uzavřeny nebo přísně stráženy. Potom dozorcí vypustí thylasaury, kteří se s rozšířeným chřípím vrhnou po krvavé stopě kořisti.

Konkrétně mojí.

Rhaif zkontroloval vlhký bok pláště. Krvavá skvrna téměř uschla a nedala se rozeznat od zbytku modré látky. Bystrý čenich thylasaura nicméně neoklame. Rhaif nemohl čekat ani o vteřinu déle.

Teď, nebo nikdy.

Sevřel ruku v pěst a příští chodbou zatočil k hlavní šachtě. Hned za rohem, zatímco se stále soustředil na kradený plášť, narazil na dva jiné dozorce, kteří kráčeli opačným směrem.

Polekaně couvl, ale vzápětí mu na rameno dopadla zjizvená pěst a chytila ho za látku pláště. Rhaif si byl jistý, že je prozrazen, ale i tak nechával sklopenou hlavu.

„Pudeš s náma,“ řekl jeden dozorce, prošel kolem Rhaifa a strhl ho za sebou.

Rhaif se neodvážil odmítnout, ale přece jen se zkusil ohradit. „Právě... právě jsem předal svou skupinu a šel jsem nahoru.“

„To počká,“ odpověděl druhý dozorce. „Eště nemáme hotovo.“

První muž Rhaifa pustil – očividně čekal, že Rhaif půjde za ním. Rhaif poslechl, ale držel se několik kroků za nimi. Za dalších pár okamžiků se ocitl na chodbě, kterou před chvílí opustil.

Zdá se, že mi nezbývá než pokračovat tudy.

Dozorci se spolu podrážděně bavili a nevypadali, že by je práce navíc těšila víc než Rhaifa.

„Kvůli čemu takhle blázněj, co myslíš, Hrahle?“

Hrahl ztěžka pokrčil rameny. „Je lepší nebejt moc zvědavej, Berryle.“

Rhaif litoval, že se touhle radou sám neřídil.

Berryl se naklonil ke svému kolegovi. „Povídá se, že sou tady zpovědníci?“

Hrahl se zaškaredil. „Co sem právě řek?“

Ti dva vypadali jako bratři: oba měli černé vlasy, silné nosy, tlusté rty a oči přimhouřené od roků strávených na věčném slunci odrážejícím se od písku a skal. Jen sít jizev na obličejích měl každý jinou.

Rhaifova matka pocházela ze zámoří, z mlžných lesů Nebesova. Vzpomínal si na ni jen matně. Byla štíhlá, měla zrzavé vlasy a bledou pleť. Vůbec nevypadala jako zdejší lidé se snědou pleťí osmahlou sluncem a statnými postavami. Díky svému původu byl Rhaif o něco vyšší a štíhlejší než většina ostatních, měl rudohnědé vlasy a trochu jemnější rysy. Nejlepší ale bylo, že se narodil s matčinou vrozenou hbitostí, mrštností a smyslem pro rovnováhu. Proto ho už v útlém věku přijal cech. *Kluzký jako čerstvě naolejovaný úhoř*, popsala ho jednou Llyra – ta pochvala se týkala jeho těla i schopností.

„Teď buď zticha,“ zabručel Hrahl a ukázal před sebe.

Jejich mohutné postavy bránily Rhaifovi ve výhledu, ale slyšel, jak k němu z chodby doléhá nějaký rozhovor. Vzápětí poznal tichý hlas zpovědníka doprovázený podřízeným hlasem hlavního biřice.

Rhaif sebou mimoděk trhl.

Ne a ne se jich zbavit.

Biřic na ně zavolal. „Vy dva, odved'te tuhle skupinu ke kadišachtě nahoře a počkejte tam s nima na mě.“

Břinkot a chrastění řetězů ohlásily přítomnost trestanců odsouzených k záhubě. Rhaif si vybavil, co zpovědník pošeptal vrchnímu biřici a jak tomu sklouzla ruka k dýce. Napadlo ho, že by mohl na vězně zavolat, aby je varoval, ale čeho by tím dosáhl?

Jenom by zabili i mě.

Hrahl a Berryl souhlasně zabručeli a vykročili kupředu. Tím biřici i zpovědníkovi odkryli Rhaifa. Rhaif nechával sklopenou hlavu, což vzhledem ke vzácné přítomnosti svatého muže, který dosáhl titulu velekrysta v alchymii i náboženství, nepůsobilo nijak nepatříčně.

I oba dozorcí ho minuli, aniž by k němu zvedli pohled.

Biřic se odvrátil a přes rameno Rhaifovi pokynul: „Ty mi pomoz s tímhle.“

Zpovědník stál skloněný nad bronzovou sochou položenou na vozíku a držel nad ní ruce, aniž by se jí dotýkal – jako kdyby si zahříval dlaně nad ohněm.

Konečně se narovnal a otočil se k nim dost na to, aby Rhaif viděl černé tetování kolem jeho očí. „Pojďte za mnou,“ rozkázal a vykročil do postranní chodby. „A buďte opatrný, biřici Keele.“

Keel mávnutím pobídl Rhaifa, ať se postaví vedle něj. „Hod' sebou.“

Rhaif věděl, že by k sobě odmítnutím přitáhl pozornost, a tak rychle poslechl. Vozík měl dvě držadla, jedno vepředu a druhé vzadu. Keel chytil to zadní, takže Rhaif bez pobízení obešel vozík k přednímu.

Společně se vydali do chodby – Rhaif táhl a Keel tlačil.

PO NĚJAKÉ DOBĚ, během níž následovali zpovědníka, se Rhaif přistihl, že jeho pohled stále častěji přitahuje ta bronzová postava. Byla dokonale čistá a neposkvřněná, bez jakékoliv špíny. Její hladký a oblý povrch ho naplňoval posvátnou úctou a oči se mu neustále stáčely k jejímu obličejí. Vzpomínal si na její vyrovnaný výraz, ale teď, z nového úhlu, nevypadal tak poklidně. Na dokonalém čele se nerýsovala jediná vráska, i tak ale vypadalo jako svraštělé starostmi. A plné rty jako kdyby měla stisknuté do tenkých čárek. Rhaif nakláněl hlavu ze strany na stranu a nenápadně pokukoval po očních víčkách sochy. Vybavil si, jak mu připadalo, že se začala otvírat, ale teď byla jednoznačně zavřená, možná dokonce napevno, a nedala se mezi nimi rozeznat sebemenší štěrbina.

Všiml si i menších detailů. Jemné drátky z tmavšího bronzu představovaly oční řasy. I její vlasy, jež původně vypadaly jako jednolitý kus bronzu, se skládaly z jemně propletených vláken.

Nedávalo mu to smysl.